

ความตาย

ความตายเป็นสีอะไร...

ท่านหรือใครๆ หลายคนอาจตอบว่าสีดำ
แต่อยากขอให้หลับตาลงตามข้อสักขะหนึ่ง
ความตายเบื้องหลังเปลือกตาเรา บางครั้งก็เป็นสีสันพร่าพรายยาก
จะแยกแยะ ข้าแลเห็น ย้อนไปในกาลเวลาของข้ามัน...เพลากลางวัน ความ
ตายถูกโยกโยนไปพร้อมลำภาเหนือผืนทะเลสะท้อนเปลวแดดระยิบ จวบ
กลางคืนที่ทุกอย่างสลัวใต้ท้องเรือยังมีตมิต ความตายจึงค่อยๆ ปรากฏกาย
ชะง้อคอ กระดิกหวดรับสัมผัส สูดจมูกฟุดฟิดดมหาอาหารอันโอชะ
ขยุ่มขนก้อนดำๆ เคลื่อนไหวรวดเร็ว บ้างจับกลุ่มตามกันเป็นพรวน บาง
ขณะแยกจาก ฟุ้งปราดเปะปะ...แต่กลับสอดรับประสานอย่างเหลือเชื่อ
ราวกับเป็นชีวิตเดียวด้วยสายใยอันมองไม่เห็น...จนกาลผ่านฉับฉาน คนจึง
ค่อยมอประสมัญญาให้ความตายสีดำระลอกนี้ว่า *แบล็กเดธ*

เออะ เรายังมิต่วนสรุปสีของความตายเร็วไป

ลำภาทวนขึ้นจากทะเล ล้วงสู่เส้นเลือดใหญ่แห่งแผ่นดินสุวรรณภูมิ

โดยแบกความตายมาด้วย หลายครั้งในหน้าบันทึกลงโลก...ความตายแจกจ่ายตัวมันเองให้ทุกคนทุกฐานะโดยไม่คิดเบียดื้อ ทว่าหลายครา โดยเฉพาะอย่างยิ่งครานี้ มันแฝงมากับสิ่งที่เรียกว่าสินค้า เกิดการระบาตอย่างที่เรียกว่าห่าลง เมื่อมิได้ตระหนักว่ามันติดมากับสิ่งใดบ้าง ชาวบ้านจึงเสมือนจ่ายเงินซื้อความตายโดยไม่รู้ตัว

พวกข้า พวกเรา รู้เรื่องของความตายดี แต่เรามีใช้ฝังเดียวกับความตายดอก เราวิ่งอยู่ที่นั่นมาช้านานก่อนระลอกคลื่นสีดำจะมาเยือน แผ่นดินนี้มีหลายนาม ขึ้นอยู่กับใครเป็นผู้เรียก แต่ข้าจักขานนามที่ท่านพอจะคุ้นชินอยู่บ้าง อาณาจักรละโว้...

ทุกกาลสมัยของเหล่ามนุษย์จักบังเกิดมีช่วงเวลาอันเรียกว่ายุคเข็ญที่แฝงในกายใจของเหล่าผู้กระหายเลือดนั่นคือจิตตสุรา ยักษ์ร้ายโลภโมโทสัน พวกมันจำแลงลงมาเหยียบโลกให้เกิดกสิยุคโกลาหล เมื่อนั้นเทพเทวาจึงเมตตาแบ่งภาคอวตารลงมาปราบ พวกข้าก็เป็นแต่เพียงข้าราชการติดตามมา เพื่อเคลื่อนไหว...เป็นมือเท้าแทนท่าน

คือเหล่าวานร สมุนเอกแห่งองค์ราม!

เกิดเยี่ยมมนุษย์ อยู่เยี่ยมมนุษย์ มีเพียงความตายเท่านั้นที่แผกออกไป เรามีตายตกโดยง่าย

บางที่ข้าคงจะตายยากไปเสียด้วยซ้ำถ้าหนีจากประวัติถูกมารดาถีบตกแคร่แต่แรกคลอด สองขวบปีถูกบิดาบังเกิดเกล้าไล่ตีจนสิ้นบันไดตกใต้ถุน และที่เด็ด บิดาอีกนั่นแหละเตะตกเรือตอนห้าขวบ ทุกๆ ครั้งข้าไม่เคยมีน้ำตา อย่างมากก็จ้องมอง ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันมิได้โต้ตอบ ไม่ว่าจะถูกตบถูกตีเท่าไรก็รังแต่จะทำให้คนตบเจ็บมือไปเท่านั้น ครั้นใช้ตัวช่วยอย่างกระแสน้ำพระยาน้ำน้ำหลากมากสิ้นชีวิต แม้สะบักสะบอมเพียงใด ข้าก็ไม่ตาย

‘มึงมันเด็กปีศาจ’

ข้าเสวยยืมยืมพันตอพบ รู้ว่าตนหาใช่คนธรรมดาไม่ ทั้งเคยคิดว่า เพราะไม่เหมือนคนพวกนี้จึงไม่มีน้ำตา ตลอดเวลายังมองภาพพ่อข้าเฝ้า กระทืบแม่ได้ด้วยสีหน้าเฉยชาสนิท

จนวันที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของชีวิตผ่านทางมา ท่านเมตตาซื้อตัวข้ามาเสียจาก บ้านนั้น ท่านบ่น้ำตาที่อันไว้พลันหลายเหมือนเชือกแตก ข้าร้องไห้โหยหวน เสียยกใหญ่ และยังคงร้องเมื่อกุลิกุจจิงต้อยๆ ตามเงาร่างท่านออกมาจาก เรือน ไม่มีแม่แต่เสียวที่คิดเหลียวหันกลับ จากนั้นมาข้าก็ไม่เคยกลับไป ไม่สิ ข้ามิได้จดจำหรืออยากถามไถ่ถึงที่มาอันเลื่อนรางของตนด้วยซ้ำเมื่อ เติบใหญ่ เหมือนยามเมื่อตอนจากมาก็ไม่ได้หอบอะไรติดมือมาแม่สักอย่าง เดียว มีเพียงเศษความทรงจำ...

พ่อแม่สร้างกายเนื้อ คุรุผู้อุ้มชูต่างหากเป็นผู้เสริมแต่ง

สร้างกายวิญญูณขึ้นมาจากด้วยสีสนให้เป็นตัวเราเช่นทุกวันนี้

ท่านบ่นว่าข้ากินจุ แถมยัดเข้าไปเท่าไรก็ยังตัวเล็ก แต่ข้าคงต้องอวด ตัวข้านี้ว่านอนสอนง่ายกว่าลิงตัวอื่นดอกหนา...นอกจากบุญคุณข้าแดงแกง ร้อน ท่านยังมอบวิชา เมตตาสอนข้าและเหล่าสหายที่เก็บมาชุบเลี้ยงจนเติบโต ใหญ่เป็นยอดฝีมือ วารรทหารเอกล้วนคัดเลือกมาจากสัญญาเก่า กำลังกาย เราต่างจากมนุษย์ ทว่าแม่มีฤทธิ์ แต่ฤทธิ์นั้นหากยิ่งใช้มากเกินขีดจำกัด ชีวิต ก็ยังถูกบั่นให้สั้นลง เสมือนนี้คือคติกาของโลกมนุษย์ที่กดคุมเราไว้ ไม่ให้ ทั้งยักษ์แลลิงสำแดงเดชพลังพล่านจนเกิดเป็นหายนะล้างโลก เราเรียนรู้จะ ฟังมือตนเองให้มากที่สุด ไม่ว่าจะอย่างไร ยังมีอักษรศักดิ์สิทธิ์ซึ่งท่านจาร ลงบนผิวกาย คือพรเทพประทานประสานอำนาจแห่งพุทธานุภาพ

ทั้งเพลากัดและเสื่อมแห่งอารยธรรม หลายอาณาจักรตั้งอยู่ดับไป ทุกการรบสำคัญ ทัพเรามีส่วนช่วยพยุงสิ่งซึ่งเรียกว่าความดีงามให้คงอยู่ ยามใดปรากฏคชสาร เขือกลิกลับเข้าช่วยต่อตี ยามนั้นร่วมด้วยขุนศึกพิทักษ์ ขาข้างและเหล่ากองทะเลวงพันไวรวลมกรด วารรบปีนป่ายใช้ทุกส่วนของร่าง ต่างอาวุธ เกรี้ยวกราดตั้งคมศรองค์พระนารายณ์แล่นจากแล่ง ครั้นที่เปลือ

ก็ฉวยจังหวะซุกซ่อนหนีหายจากสนามรบราวกับหนูเรานั้นเป็นเพียงภาพลวงตา สิบไม่รู้ที่มาและที่ไป เราปิดทองหลังพระ!

ปราบอสุรานั้นแหละคือหน้าที่แห่งผองเรา ทว่าบางขณะก็กลับเลือกถอยมาซุ่มมองอยู่นอกวง เคลื่อนไหวเงียบเชียบเป็นเพียงผู้เฝ้าดู...ดังเช่นครานี้ คงมีมือคืบใหญ่หลวงได้ในกาลอันใกล้ มีเพียงความตายสีดำที่กำลังจะถาโถมกวาดทำลายบัลลังก์ นำไปสู่การเริ่มต้นของชีวิตใหม่ องค์กรรามมิมิดารี จะแทรกแซง...องค์กรท่านตระหนักรู้ *ทุกความดับเป็นจุดเริ่มของการเกิดเสมอ* แค่เฝ้าดูและปล่อยให้มันเป็นไป

ณ เกาะเมืองขนาดใหญ่ ดินดอนอันเกิดแต่แม่น้ำปลักตะกอนมาทับถมพอกพูนเป็นแผ่นดิน

พลพรรคเราได้เคลื่อนมารั้งอยู่ยังที่แห่งนี้ตามลำดับคำดำรัสแห่งองค์เจ้าชีวิต...ความตายจะผลึกซุมชนมนุษย์ให้ค่อยๆ เคลื่อนไหวมารวมตัว ก่อเป็นอาณาจักรใหม่อันยิ่งใหญ่ทรงนาม *เอโยธยาศรีรามเทพนคร* เมืองท่าอันผุดขึ้นในท่าเลทองอย่างอัศจรรย์ราวบุตรรักของพระสมุทรแลพระแม่ธรณีช่างสวยงามเสมือนภาพกำเนิดห้วงจักรวาล ดั่งดอกไม้หลากรูปทรงสีอันสยายกลีบออกแซมซ้า

ข้างแท่นขององค์กรรามแลพระอนุชาผู้ผูกพันรักใคร่...ข้าคุกเข่า น้อมรับสัมผัสน้ำปราณีเมื่อฝ่ามือทาสาดแดงย่นลงมาลูบศีรษะอย่างเอื้อเอ็นดู ทั้งโหยหาที่จะคลอแซงเกล้าขา ทั้งเลียมตัว ด้วยรู้ดี ตนมิใช่สิ่งตัวโปรดของท่านดอก ท่านว่าข้าคือนัก ยามโตมานี้ไม่บ่อยที่ข้าได้ขีดไถ่เกล็ดเบื้องบาท จึงออกจะขัดเขินอยู่บ้าง หากมองจากสายตาคงดูเป็นภาพประหลาด...แต่จริงแล้วภายในกายมนุษย์โตเต็มวัยนี้คือวามรซึ่งยังละอ่อน ข้าซบแก้มลงกับฝ่ามือมหาบุรุษผู้สูงส่งกว่า เกือบโอบหน้าเข้าหาทั้งน้ำตาไหลซึมหางตาอย่างแสนจงรัก นี่คือการปกติของเหล่าวามรซึ่งถูกเก็บมาซุบเลี้ยงไว้เตรียมพระเมตตาทหากแต่จะมีตัวใดตั้งต้นถึงขนาดข้าหรือไม่ ข้ามิได้ใส่ใจ รู้เพียงใจเกิดพูน

ทำนองอย่างเออลัน

บรรยากาศช่วงนั้นสงบ เมื่อพวกเรากำลังจุ่มมองจุดเริ่มต้นแห่งมหาอาณาจักรอย่างใจเย็น ดุจบิดามารดรผู้รอนอมก่ล่อมบุตรที่กำลังจะส่งเสียงร้องยามแรกตกฟาก นี่แค่เริ่มเท่านั้น ยังต้องรอให้เติบโตใหญ่ ล้มลุกคลุกคลานอีกหลายครั้ง ผ่านการเคี่ยวกรำจากมือขี้ยาป้องกันภัยอีกหลายหน

การศึกกรุงลงกา อะไรต่อมิอะไรที่เล่าขานล้นผ่านมานานมากแล้ว ไม่ใช่เรื่องในภพชาตินี้ อันที่จริงมันเป็นเรื่องราวของผู้ใด เคยมีตัวตนกันอยู่จริงหรือไม่ก็ยังไม่สงสัย เพราะตัวข้าเองจำเรื่องเก่าในชาติก่อนมิได้

แต่เพราะท่านบอกว่าข้าเป็นใครบางคน *ข้าจึงเป็น* มอบนามของวานรตัวนั้นมา *ข้าจึงรับไว้* สวมใส่เข้ากับตัว กลืนกลายเป็นเสมือนภูเขาซึ่งแนบเนียนสนิทเข้ากับตัวตนของข้าอย่างแยกออกจากกันมิได้ จนเริ่มเชื่อว่าทุกอย่างคือความจริง ข้ารู้ดี สรรพสิ่งมักเกิดขึ้นซ้ำๆ ตามรอยเดิม

เราล้นก่อนเหตุ ทั้งรับผลซ้ำซากในหนทางที่เราเคยชิน...กงเวียนกำเวียน

พวกเราเพียงกลับมาเพื่อสานต่อตำนานบทเก่าให้ล้นไหลต่อเนื่องด้วยเรื่องราวบทใหม่

ข้ายังอ่อนเดียงสา จึงมิรู้ชัดถึงสีล้นของความตาย ทว่าเกิดมาครั้งนี้ที่ได้เรียนรู้ เขียวคือสีของป่าไม้...สีเดียวกับเครื่องทรงท่านผู้เป็นเจ้าของชีวิต ยามรบข้ามีเพื่อนร่วมเลือด...ความฮึกเหิมสลักลึกลงกลางใจเป็นสีแดงฉาน ข้ามีรัก...ความรู้สึกเหลือล้นของพลิบาน เหมือนกลีบดอกไม้สอดส่องแสงของยามอุษาระยิบระยับอยู่กลางใจ แม้รักนั้นต้องซ่อนเก็บ ด้วยเป็นรักต้องห้ามเกินจะเผย

ยามราตรี เราถือเคียวเกี่ยวข้าวเยี่ยงชาวนาชาวไร่ เราทำนาหว่านข้าวที่เลือกปลูกนี้สามารถหะสิ่งไปขึ้นพ่นน้ำได้ทันเวลาน้ำมา ช่วงขณะที่ฟ้าทำจมลงไนโคลนเลนนุ่มกลางนา ความละมุนละไมนั้นชวนซึมดื่มลึกสู่ใจข้าด้วยข้าหลับตา รู้สึกถึงดิน น้ำ แลลมฟ้าซึ่งพัดมาโอบประคองกาย บอกให้รู้ว่า

เราคือคนของแผ่นดิน เราอ้อมไม่ได้ด้วยสรรพสิ่งอันกำเนิดจากมาตุภูมินี้สมควรยิ่งที่จักพลิกกายรักษาไว้ให้พ้นการจุกรานใดๆ โดยจำเพาะ...จากฝ่าเท้าอสุราถ้อยที่กราดมาเหยียบขยี้ เปลี่ยนแผ่นดินทองให้กลายเป็นสมรภูมิเพลิงลุกไหม้

ต้องมีอำนาจ จึงจักสามารถต้านอำนาจอีกขั้วมิให้กล้ำกราย ตลอดมาพระผู้เป็นเจ้าของชีวิตที่ดูเหมือนไม่แก่และไม่มีวันตายมักผันตนเข้าร่วมวงศัวนกษัตริย์ ซึ่งก็นับเป็นเรื่องสมพระเกียรติแห่งองค์ทเวะ

ถึงวาระสำคัญ ทัพอสุราย่ำกริธามาจากเมืองม่านหงสาวดี หากฝั่งเรามีองค์รามเป็นขวัญกำลังใจแล้ว พวกมันก็มีจอมมุนี *ฤๅษีโคบุตร!* ร่างชรา นั้นไหลตั้งหลังตั้ง ไม่เคยคู้ค่อม อันไม้เท้ามิไว้เพียงเพื่อชี้สั่งเหล่าอสุราปลายแถว ผมเผ้าหนวดเคราสีเทาอ่อนประกายเงินเหยียดสลายเปี่ยมวราสี ตาขอแววมกกล้าเยี่ยงบุรุษชนกาจ วาดขอบตาไว้คมกริบ แม้วางตัวต่ำกว่าผู้นำอสุร เบื้องหลังกลับคอยชักเชิดเป็นประหนึ่งปู้ฤๅษีทรงอาวุธโสที่พวกมันกราบไหว้ เป็นผู้กุมกล่องดวงใจกษัตริย์ยักษ์ในกาลก่อน ฤๅษีชั่วแค้นสาหัสยามานร เผือกสหายเรารวมเอาดวงใจนั้นมาขยี้แหลก ทำเอาศิษย์รักมันคลายจากความไม่ตายเป็นตายตกสิ้นชื่อ จากนั้นมานั้นจึงประกาศกร้าว...ขอจงล้างพยาบาทพงศัวานร

ตัวข้าเป็นทหารกล้า ยืนหยัดอยู่ฝั่งพระเอก ถูกส่งเข้าร่วมศึกเพื่อผดุงไว้ซึ่งคุณธรรม ใช้ความเฉลียวฉลาดดวงไวเข้าต่อตีเหล่ายักษ์โหดตาแดงฉาน มือมันแกว่งตะบองหวดตีเดียวซาข้างยังทรุดพับดั่งกรือบ ปากมันกัดกระซากแซนชาคนร่วมแผ่นดินเรา ต้มเลือด กลืนเนื้อ ขยอกกินทั้งเป็น หักคอทหารด้วยมือเปล่า ไม่มีศิลาใดจารึกเรื่องนี้ เพราะมनुษย์ผู้ได้พบเห็นความคลั่งระดับที่ว่าล้วนไม่รอดชีวิต

แต่वानร เช่นข้าเห็นแล้วเลือดเดือด! แทบทุกคราจึงวิ่งนำไปก่อนใคร ซึ่งฝนทะยานเหยียบ ปืนขึ้นเงือง่าพระขรรค์ตัวตัดคออสุราที่ว่าร้ายอย่าง หัวหาญ ห้อมหน้าล้อมหลังด้วยสหายที่ไว้ใจ จึงไม่เคยคิดว่าความตายจะ

มาเยือนถึงตัวเร็วหนัก

ข้าปลอดภัย เป็นสุขพร้อมบริบูรณ์อยู่ใต้สายเนตรและร่มโพธิ์แห่ง
เมตตาของท่านเจ้าชีวิต

กระทั่ง...วันที่โลกทั้งใบที่เคยรู้จักได้พังกั้นหลัง

ข้างทรงหนึ่งประดับมรกตแก้วของพระพี่ยา

อีกหนึ่งของพระอนุชาทรงอลงกรณ์...ล้วนแล้วด้วยทองประกายสุก
สะพรั่ง

บัดนี้ ข้างต้นเรือทองที่ตามมานั้นบนหลังกลับว่างเปล่า ด้วยองค์
น้องมาเยือนเป็นไป! พระยาช้างเธอเศร้าโศกคลุ้มคลั่ง ใช้งวงจับงาเสยเหล่า
วานรเคราะห์ร้ายจนต้องช่วยกันหาผ้ามาพันปิดสองเนตร กระนั้นน้ำตาก็ยัง
ตกจากเนตรคชสารผู้รักดีจนผ้าเปียกชุ่ม อัสสุชลไหลลงเป็นทาง จากที่ส่ง
เสียงอยู่แปรันๆ โหยหวนชวนสลดสังเวช ตอนนี้อยู่จะสิ้นฤทธิ์ลงแล้ว

อาการของพระน้องยาผู้ถูกรบป้กอกตกหลังข้างนับว่าเป็นตายเท่ากัน
ไร้หนทางแก้ไข

มีผู้ทรยศในหมู่เรา! มันคือคนผู้ใดหรือวานรตัวใด ข้าไม่รู้ รู้แค่ชั่ว
ขณะวิบโยคข้ามได้อยู่ด้วย รู้แค่วานรทรงพลังกร้าวแกร่งพอจะลงมือเช่น
นั้นไม่เกี้ยว ทั้งหลักฐานเท็จที่ถูกยึดใส่สองมือ ที่สุด ความผิดอันมิได้ก่อ
ตกมาถึงตัวข้าราวสายฟ้าฟาด

ข้ากราบงกๆ สันเทาไปทั้งกาย ไม่กลัว ทว่าเสียอกเสียใจนัก ปากพร่ำ
บอกท่านว่าไม่ใช่ข้า หมอบคลานคร่ำครวญ ทั้งร้องไห้กับชายภูเขาของพระ
ผู้เป็นเจ้าชีวิต

สุดท้ายยังไม่รู้ว่าตนมายืนหน้าแท่งสดับเสียงลมอยู่ที่ตรงนี้ได้
อย่างไร...

เหม่อมองวรวงศ์สง่าเคลื่อนถัดลงตรงๆ ข้างหน้าเคียรข้าง ไกลผ่าน
วงคชสาร...ดูจมายาภาพเหนือมนุษย์ ท่าน่างเหยียบงาขาวเผือกโพลนซึ่ง

ส่งร่างระหงขึ้นถึงประรำแทนยกสูงได้ร่วมโพธิ์มัทธา สายเนตรทอดปรายมา พาให้หนาวเยือกไปถึงขั้วหัวใจ สายตาเช่นนั้นจากองค์รามข้าไม่เคยคุ้นแม้เพียงนิด ท่านยังดูผ่องพักตร์ เป็นหนุ่มละอ่อนล่อองค์ ผมยาวเกล้ารวบ ตั้งเป็นมวยสูงมุ่นโต ประดับคาดเกี้ยวทองแบบเรียบ คล้ายวันตัดสินโทษนี้ มิมีแก่ใจใดๆ นัก เครื่องทรงท่านเปลี่ยนลักษณะไปเล็กน้อยจากเมื่อแรกที่เราพากันมาอยู่ยังกรุงเทพทวารวดีศรีอยุธยา ผ่านมากกว่าสองร้อยปีแล้ว ท่านยังแต่งกายอย่างต้นวงศ์ เปลือยท่อนบน คาดรั้งเครื่องทอง ท่อนล่างเป็นผ้านุ่งออกจะยาว ลวดลายอันประณีตแสดงชัดถึงฐานะอันดร

วันนี้ความตายในสายตาข้าคล้ายเป็นสีเขียว

ท่านยังทรงฉลององค์ด้วยสีปีกแมลงทับสีโปรด ทว่าท่านมิได้โปรด
ข้าอีกต่อไป...

เห็นแล้วใจผวา ยามท่านยกคันศรในมือเล็งต่ำลงมา 'ศรอัคนิวาต' ข้าหลับตาแน่น...ทันใดเสียงลูกศรพุ่งแหวกอากาศมาตักยั้งลานเบื้องหน้าข้า เชื้อเพลิงถ่านหินติดไฟลุกฟุ้ง เปลวเต้ระบ่ายังสูงเพียงมิถึงเข้าแลแถบแต่มีรัศมีชั้นเขียวราวไฟกรด

เบื้องหน้า...พระผู้เป็นบิดาทอดตามองข้า เย็นชาเสมือนมิรู้จัก

เบื้องหลัง...สหายวานรชุกชีบ บ้างให้ฮาป่า เหมือนส่งเสียงขับไล่ข้าไป

ตาย

ไม่มีใครเชื่อข้า ข้าชบฟัน เจ็บปวดยิ่งกว่าครั้งรุ่นๆ ที่เคยโดนน้ำมือ อสุราคุมกระทำเอาปางตายในสนามรบ แต่ทุกอย่างรอบกายเสมือนค่อยๆ ไกลห่างออกไป เหลือเพียงความเยียบกับกองไฟมนตรีและถ่านร้อนสุกแดง ที่อยู่ใกล้ ฤๅสีสันของไฟนี่เอง...คือสีที่แท้ของความตาย นานๆ ครั้ง เสียงแตกปะทุกับสะเก็ดความร้อนซึ่งกระเด็นมาต้องกายเท่านั้นปลุกให้รับรู้ได้ว่าเป็นของจริง ข้าทอดตาอย่างวิงวอนไปยังท่านอีกครั้ง ถึงห่างเพียงไฉยแลชัดเจนนในทูกเส้นสายแห่งความไร้อารมณ์ ไร้เมตตา มีเพียงขอบเนตรแดง ข้างถึงความอาวรณ์ต่อพระอนุชาผู้ล้มหายใจรวยรินลงทุกขณะ มิใช่ต่อ

ชีวิตต่ำต้อยของข้าเลยแม่สักน้อย อนิจจา

“ข้า...มิเคยอาจเอื้อม คิดก่อการลอบทำร้ายพระน้องยาจกเจ็บตกหลังข้าง ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของชีวิต...” ข้าต้องหลุบตาลง ด้วยตอนนั้นนัยน์ตาเริ่มแลไม่ชัดด้วยอัสสุชลที่เอ่อขึ้นกบ ลุ่มเสียงคล้ายจะเหือดหาย ในคอข้าแห้งเป็นผง ความตายไม่น่าหวาดผวาเท่ายามเหล่าคนที่รักหันหลังให้ นอกจากท่านแล้ว...ยังมีสหายรักที่เคยกิน เคยนอน เคยแบ่งปันลมหายใจร่วมกัน ข้าคอดก อ้าปากดื่มกลิ่นเอาควันแสบร้อนเข้าไปในอก คงสิ้นจนพันกระทบกันก็ก๊ๆ “ขอพระ...ทรงโปรด...เมตตา” ลิ้นคำที่ล่องพันคอจึงผืนเงยมองครวญเห็นโอษฐ์งามเฉียบขยับเอ่ยเบา ทว่ากรีดแทง

“แล้วลักษณณ์เล่า น้องเรอาอุทธรณ์ขอความเมตตา ขอชีวิตตนคืนจากอาการตรีทูตชวนเวทนาเช่นนั้นได้หรือไม่ เถอะ อัคคีมิพลาญผู้บริสุทธิ์ แต่หากเจ้าผิด...ก็จงมอดม้วยไปในคำตัดสินแห่งพระเพลิง”

มือเดียวกับที่เคยลูบศิระนัยกขึ้นประทานพร ก่อนท่านจะผินไปประทับลงยังแท่น

ท่านประทานอำนวยการแต่ทาสผู้นี้หรือประทานความตายมาให้ข้ากันแน่ ข้าทำได้เพียงยกสองกรประนมรับ ก้มหน้าก้มหลังหัวเราะขึ้นเจือสะอื้นไร้เสียง น้ำมูกน้ำตาหยดย้อยเข้าปาก พวกท่านให้ครอบครัว ให้ความรัก แล้วมาย้อพรากทุกอย่างไปจากอกข้าเหมือนควักดวงใจ เช่นนี้ลูมิเคยได้ลิ้มรสนั้นเสียแต่แรกอาจดีกว่า

ไฟโหมกระพือทำทนายให้ก้าวย่างสู่ความตาย ข้าเริ่มก้าวลุยเพลิงนั้นอย่างซำๆ รู้สึกว่าเหวี่ยงตกผ่านลำคอ...ไหลผ่านอกซึ่งวาบรอยลักน้ำมันเป็นอักขระขอมหวัดสะบัดปลาย

อ่านได้ว่า หะทะยัง นรินตะระ

ดวงใจนรินตร์! หัวใจของข้าคือความกล้าหาญ!

เจ็บหรือ...ร้อนหรือ...ก็นับว่าปวดแสบบ้าง ด้วยสมาธิจิตแตกซ่าน เนื้ออารมณ์ต่างพร้อยไม่เน็ง ทว่าก็ไม่กระไรนักเพราะข้าไม่มีความผิด หาก

พิดแล้วแม้หนังเหนียวเพียงไรก็ไม่อาจทานทนอยู่ได้ เป็นต้องดำวดิ้นหนักลุ่ม
จมไฟมนตรี ทว่าความร้อนจากภายนอกยังสามารถส่งเข้ามาผจญใจข้าจน
ไม่มีขึ้นดี ความเชื่อ ความศรัทธาล้วนระเหิดระเหยหายไปทีละอณูในแต่ละ
ย่างก้าว จนหมด จนสิ้นตัวข้าที่ผ่านไฟนี้ไป...แม้ไม่ตายก็คงแทบไม่เหลือ
ความหมายได้อีก

ข้าไม่ได้ก้มมองไฟดอก ข้าไม่เงยมองท่านด้วย เพียงมองตรงพระนาง
เบิ่งตาไปยังเป้าหมายเบื้องหน้า เห็นเพียงใบแห่งของโพธิ์เผือกร่วงลงมาตาม
แรงลม สะเก็ดเพลิงและม่านควันยิ่งขับให้มันดูสว่างโพลนซีดขาว ก่อนจะ
มอดไหม้เป็นถ้ำไปต่อหน้า

เมื่อไรรู้ได้ ข้าก้าวพ้นกองเพลิงออกมายื่นหอบต่อหน้าท่าน ด้วย
รักดีจนเคยชิน แม้มิรู้กายรู้ใจยิ่งขยับยืมยิงฟันไล่ชื่อ ราวจะอวดหลักฐาน
แห่งความบริสุทธิ์

โฉนสีหน้าท่านยังเคร่งขรึมกลางแคลง หรือคงเป็นข้าเองที่ดูโง่งง
ยิ่งนักในสายตาทิ่มมองต่ำลงมาของท่าน

“บริสุทธิ์?”

คำถามจากโอรสผู้กดหัวข้าให้ก้มงูกลงไปใหม่ ข้าจงรักภักดีต่อท่านยิ่ง
อยากออกปากสัญญา ต่อแต่นี้ข้าจะไม่กินเปลือกอีก จะนอนให้น้อยลง จะ
ทำงานเป็นสองเท่า สามเท่า! จากที่เคยขยันขันแข็งอยู่แล้ว แต่วันเหล่านั้นฤ
จะหวนมา...แสนสมเพศตนเองนัก ต่อให้ผ่านร้อยกองไฟ ลงท่านสิ้นความ
ไว้ใจเสียแล้ว คงมีอาจมองข้าเป็นคนเดิมได้

ร่างข้าสิ้นเทา สีหน้ายังยิ้มค้างเหมือนหน้ากากที่มีอาจแสดงเป็นอื่น
อย่างไรก็ต้องประนมมือน้อมเศียรไหวคารวะในความมฤตธรรมแห่งพระ
อัคนีเทพผู้เมตตาให้ก้าวพ้นไฟครหา

ที่สุด...สวรรคตเมตตาให้ข้ารอด ได้มีชีวิตอยู่ต่อไป!

ฉัวะ!

ตาข้าเบิกโพลง ข้าไปทั้งกาย ใครบางคนฟันข้าจากเบื้องหลัง ปลาย

คัสตราয়กราตไปสะกิดผ้าประเจียดรัดต้นแขนที่แสนหวงแหนขาดหลุด
คลายขมวด ยามถูกสะบั้นกระาะอาคมป้องกัน ข้าเจ็บปวดสาหัสแต่ไม่ถึง
ตาย จึงทรงร่างโง่งงนมมิได้ล้มลง ยังทันเห็นสีหน้าสะอึกตะลึงพรึงเพริดของ
เจ้าชีวิตที่หยัดพรวดขึ้นหึ่งองค์

ท่านคงเสียใจ เสียตายซ้ำรับใช้เช่นซ้ำแล้วใช้ใหม่เล่า

ในห้วงความอาดูร เลี้ยวหนึ่งนี่กระดิกหางยินดีเยี่ยงสุนัขรับใช้ตัว
เก่าแสนรักดี อีกเสียใจปนละเอียดเมื่อตริกถึงความเป็นไปได้ว่าใครกันเป็น
ผู้ลงมือ คัสตราที่แทงฟันข้าเข้าเนื้อ เห็นจะมีเพียงคมอาวุธในมือคนผู้เดียว
ใช้สหายที่บอกจะคอยระวังหลังให้ข้าเสมอหรือไม่... น้ำตาข้าไหล ทั้งที่ยังพอ
มีแรงแต่เลือกจะไม่หันกลับไป ข้ากลัวจะต้องเห็นความจริง เห็นหน้าคน
ลงมือ... จึงฝืนแข็งใจมองเพียงโพธิ์ต้นนั้น ชั่วขณะสังัดงัน ไปโพธิ์โยนระลอก
ไหวประโลมจิตใจ ทั้งมันและข้าต่างยืนหยัดไม่ยอมล้มลุกเตียวกัน

ทว่าเวลาของมหาพฤกษ์คือแสนนาน

ส่วนของข้าคือชั่วขณะเพียงพริบตา

จิก!

อาวุธที่แทงข้าลงตัดชั่วหัวใจถือเป็นเด็ดขาด เจ็บ...ถึงแก่นวิญญูณ
ถึงตอนนี้ร่างข้ามีแต่ต้องร่วงลง ไม่ทรงอยู่ได้ เหมือนใบไม้ปลิดกระเด็น
จากขั้ว

ทูลกระหม่อมแก้วของสิงดำเอ๋ย ยามมีมิซ้ำแล้ว วานรักก็ตัวเล่าจะ
ช่วยท่านปราบอสุราเป็นสามารบ ตัวใดจักมีกำลังฤทธิ์กำลังใจเทียมข้า ยาก
นัก!

ตาทั้งสองของข้ายังลืมห้างด้วยมีห้วง ทว่าในมโนจิตกลับเห็นเพียง
โพธิ์เผือกต้นนั้นที่ติดตา เปลวไฟสว่างและควันย้อมมันให้ดูขาวพร่าง

ข้าแน่ใจแล้ว

ความตาย...

ชาวโพลน เช่นนี้เอง...

๑

ความลับที่ลานโพธิ์

มือผอมๆ กำกระชับปลายด้ามไม้กวาดทางมะพร้าวยามเงยมองขึ้นไป
ยังโพธิ์ตระหง่าน โพธิ์เผือก ใบมันก็เขียวๆ อย่างปกติธรรมดาตัวเอง มีเพียง
บางซ้อบางส่วนของลำต้นที่ดูซีดขาวต่างออกไป

ชาวบ้านว่ากัน มันมีอายุยืนนานมากกว่าสองร้อยปี ทั้งยังลือว่าหน่อ
ของโพธิ์ต้นนี้แยกมาจากต้นเก่าแก่อื่นๆ ต้นแม่ของมันมีชีวิตอยู่ตั้งแต่
สมัยอยุธยาตอนต้น ใครเลยจะรู้ว่าจริงหรือไม่ เพราะคนที่รู้ล้วนไม่อยู่จะ
เล่าเสียแล้ว แต่ผู้เฒ่าผู้แก่ ไม่ว่าจะปู่ของปู่หรือรุ่นเก่ากว่านั้น ต่างเล่าให้
ลูกหลานฟังว่าเกิดมาก็เห็นมันยืนต้นอยู่เดี๋ยวเดียวตาย

ตัวหลวงพี่เองเป็นพวกทำงานเร็ว ลงมือจับทำอะไรก็จับไวหมดจด
จนใครๆ ชม แต่ในใจยังรู้ดี ตนนั้นเข้าข่ายเร็วจนล็ก นับว่าห้วนโหว
แปรปรวน ใจเร็วด่วนได้เสียด้วยซ้ำ...หลายครั้งยังต้องนึกย้อนเสียใจภาย
หลัง

ทำงานอื่นให้เสร็จก่อน เหลือเพียงหน้าที่ประจำตรงนี้ที่อยากอ้อยอิ่ง
อยู่นานๆ ด้วยชอบกวาดลานวัดซึ่งโพธิ์ใหญ่ยืนต้นตระหง่าน บางใบต่าง

พร้อยไม่สมประกอบ บางข้อแตกออกมาเป็นสี่เผือกโพลนทั้งแง่ง หลวงพี่กวาดใบโพธิ์ซึ่งปลิวมาหล่นกองกับใบไม้อื่น รวมแล้วก็มากมายราวกับจะไม่มีสิ้นสุด แต่ผู้ครองจิวรสีขมึ้นผืนเก่าสีปีก็ชอบชั่วขณะนี้ยิ่งกว่าช่วงอื่นใดของวัน มันทำให้เข้าถึงบางอย่าง เสียงไหวกราวของใบโพธิ์ยามต้องลมราวกับสะกดจิตให้เพลินอยู่ในห้วงนั้น

ตั้งแต่ถูกเด็กวัดเรียกว่าหลวงพี่ๆ อยู่ตลอด หลวงพี่ก็ชักเลิกสนใจจะนึกถึงชื่อของตัวเองไปเสียแล้ว ช่างปะไร ปล่อยวางเป็นจุดประสงค์ของการมาบวชเรียนหรือมิใช่

รูปนามเป็นของไม่เที่ยง...

ตัวตนนั้นก็ไม่มี ทุกอย่างก็แค่ชั่วคราว...

สี่ปีทำให้คุ้นเคยกับที่นี่ ทว่าอย่างหนึ่งอย่างเดียวที่ไม่คุ้นเลยคือบรรยากาศยามค่ำคืน หลวงพี่เองต้องการความสันโดษ ทั้งด้วยวัยอันแปลกแยกจากพระรูปอื่นๆ ในวัดซึ่งล้วนมากพรษา ทำให้ต้องระเห็จมาอยู่เดี่ยวดายยังกุฏิท้ายวัดติดกับสวนชาวบ้าน อย่าเรียกว่าสวนเลยจะดีกว่า สภาพมันเหมือนกับป่าใหญ่ร้างไร่ขอบเขต ครั้นทอดตาออกไปจากช่องหน้าต่างก็เห็นดงลาน ใบลานไกวกวักเหมือนมือเปรตเพรียกหา ต้นมะขามใหญ่เห็นเป็นเงาตะคุ่ม กาฝากโหนชากต้นตาลรุงรัง ทั้งชายห้อยไสวในสายลม เสียงใบไม้ไหวซู่ซ่ายังเสริมจินตนาการให้เตลิด

ที่ว่าตัวตนใดๆ ไม่มีนั้นก็ชักจะเหมือนมีชัดขึ้นทุกทีๆ

โดยเฉพาะ...ตัวตนของสิ่งที่มองไม่เห็น

เดือนสิบสองปีนั้นหนาวเยือกเป็นพิเศษ ผ้าห่มและมุ้งเก่าเปื่อยแทบต้านทานอะไรไม่ได้ พยายามข่มตาจำวัดท่ามกลางเสียงลมเสียดใบไม้อยู่วู่วิว ลำเนียงแหลมครางเหมือนมีใครเรียกหา ในลมนั้นคลับคล้ายยินเสียงร่ำไห้ หลวงพี่นอนลืมตาโพลงเสียบกริบ เสียงเคลื่อนเข้ามาใกล้ยิ่งขึ้นเรื่อยๆ พาให้คนที่หลังคอกลูกเกรียว จนมันมาหยุดอยู่ที่ใต้ถุนนี้เอง จังหวะหายใจแทบพร่า ติดจะขึ้นหืดในคอ ฟังเหมือนเป็นเสียงของผู้ชาย *พี่หรือคน*

ถึงจะหลายปีแล้ว แต่เพราะไม่มีใครมีใครผ่านมา ชาวบ้านส่วนใหญ่จึงไม่รู้ว่ากฎีกากลางสุ่มทุ่มพุ่มไม้แถวโบสถ์โบราณมีพระมาจำวัดอยู่...

เสียงร้องไห้พึมพำคล้ายกันด่าไซค์ชะตา ก่อนแปรเป็นคำรามเกรี้ยว อยู่ในคอเหมือนสัตว์ติดแล้ว มันกำลังทุรนทุราย หมายหาทางบรรเทาความเจ็บปวดเท่าที่จะมีปัญญาทำ จนลุ่มเสียงประหลาดนั้นเคลื่อนพันใต้เรือนไป หลวงพี่แน่ใจ มันมุ่งตรงไปยังโบสถ์เก่าซึ่งสร้างตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา แม้มิได้ใช้แล้วก็ไม่ได้รื้อถอน ยิ่งเก็บไว้ให้คนผ่านมาดูชม ลักพักหลวงพี่ได้ยินเสียงผีเท้า เสียงหีดหายใจในคอรีบเร่งยิ่งกว่าขามา มันไม่ร้องไห้ ไม่ร้องแล้ว คล้ายจะมีเสียงหัวเราะขาดห้วงปนเปในชั่วงหายใจล้าลกอากาศ กระหืดกระหอบด้วยซ้ำ หลวงพี่บังคับใจให้นิ่ง รอจนเจ้าของเสียงจากไป

ลมเหมือนกระโชกมาแรงกว่าเก่า อากาศหนาวจนข้อแข็งขัดยามชั้น ภายลุก ความพริ่นพริ้งในใจยังตกค้าง แต่ความใคร่รู้ว่ามันมาทำอะไรที่วัด มีมากกว่า หรือจะมาขโมย!

ช่างกล้า...พระประธานเคียรขาดองค์นั้น หลวงพี่เองไม่เคยเหยียบย่างเข้าไปดูหรอก แต่ลือกันว่าน่ากลัวนัก ด้วยมีคราบสีคล้ายเลือดไหลเปรอะอาบองค์ ทั้งที่บอกตนเองว่าจะอะไรเสียอีก คงคราบอิฐคราบปูนละลายไหลหยดจากหลังคาเสียมากกว่า ถึงคิดอย่างนั้นก็ยิ่งพริ่นพริ้ง แต่ถึงพริ่นพริ้ง ในคืนนี้กลับเสมือนมีบางอย่างดลใจให้ก้าวไป ท่ามกลางลมที่แรงจนเหมือนมหาเวทตะ เจ้าของร่างเพรียวคลุมผ้าห่มบางๆ พากายฝ่าลมไปหยุดยืนหน้าโบสถ์เก่าไร้ประตูบานหับ เงยดูเงาหลังคาตะคุ่มก็ผุพังหายไปกว่าครึ่ง...อันตราย

อารามริบร้อนจนลึมไฟฉาย ครั้นพุ่งมาจนถึงนี้จึงรู้ตัวว่าการมองเห็นดูจะตื่นโพล่งแจ่มจ้าผิดประหลาด ทั้งที่เป็นคืนเดือนมืด คล้ายมีบางสิ่งช่วยนำทางชักพามา แต่จะก้าวเข้าไปละหรือ...มองดูลาดเลา ในนั้นมีของที่คนขนมาทิ้งไว้มากมาย กลองโบราณ มีกระทั่งซากโครงเรือแจวลำเล็กซึ่งอาจจะเคยล่มพาคคนตาย ทำไม้ไม่ไปกองไว้ใต้ต้นไม้ ทำไม้ต้องเป็นที่นี่ ตรงนี้

ครั้นเมื่อยขึ้นไป สายตาของหลวงพ่อบุญพระประธานที่ทอดลงมาว่าจะตอบคำถามทั้งหมด เนตรนั้นคล้ายสะกดทุกอย่างไว้ให้แน่นิ่ง สะกด...ไม่ว่าทั้งดีหรือร้ายภายใต้ศรัทธาที่ทอดมอง ใครคงปั้นเคียรพระจำลองเลียนของเก่ามาได้แทนที่แล้วกรรมัง พยายามคิดในแง่ดีเข้าไว้ทั้งที่ไม่อาจต่อตาท่าน ด้วยกลัวนัก หากเมื่อยขึ้นอีกครั้ง สิ่งที่จะเห็นจะเป็นองค์พระซึ่งเคียรยังกุดหายไป!

ไม่น่ามีใครบ้าพอจะมาโมยของอัปมงคลที่ถูกเอามาทิ้งไว้ข้างในนี้
ถ้าไม่ได้มาเอา มันนั้นก็มาเพื่อ...

ทั้ง

ไม่น่ามาดูเลย หลวงพี่ร่ำร่ำจะถอดใจหันหลัง หมายบ้ายหน้ากลับเสียงแผดสนั่นพลันประสานก้องมาจากในโบสถ์ ทำเอาหัวใจแล่นตีขึ้นจุกอกแล้วร่วงลงไปกองแทบตาตุ่ม แต่เสียงที่วากลับทำให้ต้องถลาเข้าหาขยุ้มดำมืดหน้าพระประธานโดยไม่ต้องคิดซ้ำ ที่ได้ยินควรเรียกว่าเสียงแผดคำราม สิ่งมากกว่าเสียงร้องขอความช่วยเหลือ มือฝ่ายผมมเล็กผ้าที่ห่ออะไรบางอย่างไว้ให้พ้นไป

แล้วหลวงพี่ก็เห็น...มือเล็กเกาะเกี่ยวกันแน่น ทั้งที่อ้าปากตะเบ็งไม่หยุด ทว่าตาแข็งกร้าวสองคู่ยังเบิกโพลงจับจ้องมองมาเขม็ง

ทารกถูกเอามาทิ้งไว้ที่วัด ราวกับตุ๊กตาคุ้แฝดอัปมงคล!

เข้ามาถึงวัดแต่เช้า มาพร้อมศพชายแปลกถิ่นที่ถูกพบหัวที่มคอหักตายอยู่กลางห้องร้อง

ในผ้าห่อทารกอายุราวสามเดือน หลวงพี่พบจดหมายเขียนแล้วว่า มารดาของเด็กทั้งคู่ตกเลือดตายทั้งกลมจนต้องผ่าล้างดึงเอาตัวเด็กออกมา จากนั้นก็เกิดเหตุวิปริตมากมายในเรือน ทั้งฝาแฝดยังมีการเหมือนคุยกันเองทั้งที่พูดไม่ได้ จนผู้เป็นบิดาคิดว่าคงเอาไม่อยู่ สุดท้ายมีคนแนะนำให้นำเด็กมาทิ้งเสีย จึงขอฝากไว้ให้วัดช่วยดูแล...

ท้ายกระดาษยังมีวันเวลาตกฟาก ชื่อสองชื่อกับนามสกุล *กำแพงเดช*
ดูภายนอกเด็กแฝดน้อยตาแข็งกลับไม่มีสิ่งใดเหมือนกันเลย คนหนึ่ง
ตัวใหญ่ อีกคนตัวเล็กราวกับถูกแย่งสารอาหารไปจนหมด ชื่อนั้นไม่บังชัด
ว่านามไหนของใคร

“แล้วจะรู้ได้ยังไงว่าคนไหนเป็นคนไหน” หลวงพี่ซึ่งเสมือกลายเป็น
พี่เลี้ยงเด็กที่ตนเป็นผู้พบทอดถอนอย่างกลัดกลุ้ม

คล้ายเด็กทั้งคู่จะยิ้ม ก่อนคล้ายมือที่กำประสานกันไว้ตลอดตั้งแต่เจอ
ตัวออกพอให้เห็นสิ่งที่เสมือรอยสัก เขียนเป็นชื่อ!

“ใครมันมาลักบนมือเด็กเล็กเท่านี้”

ตีเป็นไทยได้ตรงกับในกระดาษ **ต้น** คือเด็กตัวใหญ่มีชื่ออยู่ในมือขวา
...**ปลาย** เจ้าของร่างจ้อยมีชื่ออยู่ในมือซ้าย...หลวงพี่เองพอมีความรู้ติดหัว
อยู่บ้างกับตัวอักษรขอมเล่นทางอ่อนไหว ที่นี้ก็ไม่ต้องสับสนกันละว่าใคร
เป็นใคร แต่จะหาครอบครัวเจอหรือเปล่า อย่างไรเด็กอ่อนก็อยู่วัดไม่ได้
สมควรหาทางให้ญาติโยมช่วยพาไปส่งสถานสงเคราะห์หรือส่งคืนญาติ
แปลกที่พ่อเด็กยังบอกนามสกุลเอาไว้ด้วยอย่างไม่กลัวว่าจะถูกตามเจอ

แต่แล้ว ก่อนหลวงพี่จะตัดสินใจเช่นไร เสียงสั้นพร่าทว่ากร้าว
กระด้างกลับดังหัวนมิมหู

“พ่อมันเอามาฝากให้วัดช่วยดูแลไม่ใช่รีไรวะ”

คำพูดลงหนัก เน้นคำท้าย หลวงพี่ขนลุก เป็นใครไปไม่ได้นอกจาก
ชีปะขาวตัวซัดเผือด แถมยังห่มขาว ใบหน้าเสี่ยมแหลมเหี่ยวย่นบึ้งตึง แก
มักถือไม้ตะพดเดินเขยก ถึงไม่ใช่พระ แต่อยู่วัดนี้มานานกว่าใครๆ หลวงนำ
หลวงลุงทุกรูปແຕ่ได้ยินคนออกชื่อชีปะขาวหรือตาชีเผือกก็พากันกลัว
หัวหด วิ่งหนีจิวรแทบลิว โดยเฉพาะเวลาแกออกฤทธิ์

เป็นไปตามสังหรณ์ ร่างผู้เป็นบิดาซึ่งเคราะห์ร้ายไร้ญาติมาตามหา
ชีปะขาวยังขู่เชิญแถมกำชับให้เก็บเรื่องจดหมายไว้เป็นความลับ

วันคืนผ่านไป นำแปลก เด็กที่เลี้ยงมาด้วยน้ำข้าวต้มก้นบาตรและมือ

คนงานในวัดกลับแข็งแรง โทวันโตคืนได้อย่างไม่น่าเชื่อ คนหนึ่งร่างเพรียว ชอบคุยจ้อกับพวกแม่ครัว ทั้งกินนอนเรือนเดียวกับพวกนั้น อีกคนตัวเชื่องกว่าเด็กวัยเดียวกันทุกคน เด็กชายชอบมาที่กุฏิหลวงพี่ แม่นอนด้วยกัน ติดต่อกันถึงสามคืนไม่ได้ตามวินัยสงฆ์ แต่ก็มักวนเวียนกลับมาป่วนเบี่ยนเท่าที่สามารถ

เด็กสองคน...ยิ่งโตยิ่งดูแตกต่างมากมายกว่าตอนเด็กเสียอีก ผาแฝดประสาอะไร ถึงเป็นแฝดไม่เหมือนก็เถอะ แม้จะชอบจ้องหน้าคนอื่นพอกัน แต่คนหนึ่งแพ้งใสสดใสชวนเข้าใกล้ อีกคนกลับถมึงทึงจนไม่มีใครอยากจะแตะ จะอุ้ม หรือแม้แต่ไปสะกิด เป็นเหตุให้เมื่ออายุได้สามขวบ เด็กชื่อปลายผู้ร้ายวิ่งเล่นอยู่ในวัดบ่อยเข้าก็ไปต้องวาสนา เป็นที่ถูกใจของโยมสีกาสาวใหญ่วัยสี่สิบ หลงคิดว่าชีปะขาวคงไม่ยอมยกเจ้าตัวผมมาให้ใคร แต่อีกฝ่ายกลับปรากฏกายมาเคี้ยวหมากหยับๆ เย้ยเย้ยคางให้หลวงพี่ได้ยินคนเดียว

“ถึงวาระแล้วหนอ คนหนึ่งต้องไป”

เพราะเป็นเด็กที่นับว่ามีที่มาแปลกประหลาด ถูกเอามาทิ้งเหมือนสิ่งของ เพื่อแก้เคล็ด ที่สุดสาวใหญ่คนที่ว่าตัดสินใจทำผาติกรรม หาชของเข้าวัด เอาสิ่งมีค่ามาขอแลกกับตัวเด็ก ซึ่งในที่นี้ก็คือบริจาคช่วยค่าน้ำค่าไฟ ค่ากระเบื้องโบสถ์วิหารเป็นเม็ดเงินมากโข หลวงพี่ยังฝากเด็กวัดเอาเศษกระดาษที่เขียนชื่อจริงและเวลาเกิดยัดใส่มือแม่บุญธรรมหมาดๆ ซึ่งมีได้ติดใจถามไถ่ที่มาของเด็ก คล้ายว่าอยากฝังอดีตทิ้งไปเสีย นางเพียงเก็บกระดาษนั้นเข้ากระเป๋าทือเสียบๆ

วันลา เด็กชื่อปลายที่กำลังจากไปโบกมือหย้อยๆ ให้คู่แฝดผู้ทำหน้าที่เหมือนไม่รับรู้ ยามมองไป หลวงพี่ก็ฉุกใจ รับผิดชอบเจ้าต้นที่ยืนข้างตนมาสำรวจ ไม่มี รอยชื่อที่จารไว้บนฝ่ามือ นั้นหายไปแล้วเช่นกัน!

ถึงวาระ...คำของตาเผือกคล้ายแว่วมาเข้าหู

หลวงพี่หลับตา วันก่อนรอยชื่อของเจ้าพวกนี้ยังชัดเจนอยู่ การที่มัน

มาจางหายไปดื้อๆ ไม่น่าใช้เรื่องบังเอิญ ฟังคงลืตแล้ว อะไรจะเกิดต่อ
จากนี้ก็สุดแท้แต่บุญกรรม ตัวหลวงพี่เองรู้แค่ว่าเรื่องตรงหน้าดูจะเกินกำลัง
ตนไปมากเหลือเกิน

ไปโพธิ์ร่วงกระหนบกาย ปลุกให้ค่อยจดจำความสงบที่ร้างเราไปพัก
ใหญ่

ปล่อยวาง...

หลวงพี่คลายมือซึ่งจับมือน้อยของเด็กเอาไว้

ปล่อยมือ...

๒

ความเดี๋ยวตาย ของเด็กชายที่ไม่ใช่มนุษย์

เขาชื่อตัน

จำได้เลือนๆ ว่ามีเด็กอีกคนที่จูงมือกันมาเกิดอย่างที่เรียกว่าฝาแฝด
หัดกิน หัดเดินไปพร้อมๆ กัน ผลักกันบ้าง ยื้อกันบ้าง ยามสบตาสามารถ
คุยด้วยภาษาของความคิดตั้งแต่ยังพูดจาภาษาคนไม่เป็น ทว่าครั้นจำความ
ได้...กลับไม่มีร่องรอยของเด็กอีกคนที่ว่าอยู่ข้างกายเขาเลย อย่างกับว่าความ
รู้สึกที่ชัดเจนเหล่านั้นเป็นเพียงความฝันหรือภาพจินตนาการ

แต่เขารู้ นั่นไม่ใช่ฝัน ในเศษซากของความทรงจำ ทุกอย่างยังคง
ตะกอนนอนกันอยู่ทีนั้นอย่างเงียบเชียบ เหมือนของเล่นเก่าๆ ที่บางชิ้นส่วน
หลุดขาดหายสูญ ไม่สามารถจะไปเรียกร้องตามหาเอาจากที่ไหน พี่น้อง
ฝาแฝดที่เขาจำได้ว่าต่างกัน แม้ตอนนั้นไม่รู้หน้า ไม่รู้ชื่อ แต่ตันก็ไม่เคยเอ่ย
ถามเอากับใคร

เป็นความมั่นใจเร้นลับส่วนตัว คล้ายมีเพียงกันและกันที่รู้

สิ่งที่เป็นของเรานั้น...ไม่ช้าไม่นานจะกลับคืนมา

จะเรียกว่าเหงาดีหรือเปล่า ทั้งที่สรรพลั้งให้ความสนใจเขาเสมอ แต่

สนในที่นี่ก็คือสนใจในอันที่จะพยายามหลีกเลี่ยงหนีเขาให้มากที่สุด บางครั้งยามเดินไป ลมราวจะหยุดพัด ไปไม่ราวกับไหวอย่างระมัดระวังยิ่งขึ้น นกไม่กล้าบินข้ามหัว ขนาดยุงยังไม่กล้ากัดเขาเลย เป็นเช่นนั้น

ขณะที่กลงไปในแม่น้ำที่มีเรือแจวผูกอยู่ประปรายที่ท่า เด็กๆ มักชี้ชวนกันให้เสียงหูกปลาลิ้นหมาซึ่งเอาตัวเปะท้องเรืออยู่ส่งเสียงดังออดๆ พอเขาลองทำบ้าง จะได้ยินก็แค่เสียงออดเบาๆ ร้องส่งท้ายอย่างยังไม่ทันก่อนจะเงยบกริบ ไม่ต่างจากสัตว์ปีกสัตว์บกทั้งหลาย...ทั้งขำปนนิว ขนาดปลาลิ้นหมายังไม่อยากคุยด้วย!

หากไม่นับรวมเอาเฉพาะสิ่งที่มีชีวิต หลังวัดยังมีป่าช้าเก่าเล่าลือกัน นักหนาว่าผีดู ยามค่ำคืนเด็กชายเคยไปเดินเล่น รู้สึกได้ถึงกระแสแยกราบ พวกผียังแทบลุกจากหลุมขึ้นมากราบ พวกมันกลัวเขามาก พอจะรู้ที่อยู่ว่าทำไม...จนชินชากับความรู้สึกว่าผู้อื่นตัวเล็กจ้อยกว่า คำว่ามากกว่าหรือเท่ากับต่างหากที่นึกไม่ออก ในความระลึกได้นั้นคล้ายว่าตัวเขาไม่ใช่เด็ก แต่เป็นชีวิตอันยิ่งใหญ่ที่เหนือกว่า เป็นเจ้า เป็นนาย ดังนั้นจึงไม่ยอมให้ใครปฏิบัติกับตนอย่างเด็ก การโวยวายอลอะวาดไม่ใช่พื้นนิสัย เพียงมองนิ่งๆ อาศัยกระแสกดดันอันมหาศาลก็ทำให้คนกลัวลาน

ดังนั้นเด็กชายจึงค่อนข้างประทับใจคนที่ไม่กลัวเขา

หลวงพี่...

จัดเป็นหนุ่มหน้ามออารมณ์ดี ร่างเพรียวลมออกไปทางเรียกว่าผอม แหวตานั้นดูมีกระแสความรู้สึกจริงใจใสซื่อส่งผ่านออกมา ถ้าบอกรว่ามีความเป็นเด็กอยู่มากก็คงไม่ผิด คล้ายเห็นทุกอย่างในชีวิตยังใหม่สด พร้อมจะเรียนรู้มันไปพร้อมๆ กับเขา แต่บางขณะกลับเหมือนคนผ่านพบอะไรมา มาก บอกไม่ถูกว่าเป็นอย่างไรแน่

เขาไม่เคยคิดจะตามพระรูปไหนออกบิณฑบาต แต่ก็ยอมไปกับหลวงพี่

“สงสารทรอกเลยตามไปช่วยหิ้ว แต่อุ้มบาตรก็หลังแอนแล้วมั่ง

หลวงพี่” เป็นความจริงที่ว่าเด็กชายเองเป็นพวกแรงเยอะ ถึกทนยิ่งกว่าอะไรดี ถึงจะไม่ก็ขบบอย่างนี้ เขามั่นใจเลยว่าตนแรงเยอะกว่าหลวงพี่แน่ๆ แต่ที่น่านับถือ คนตัวบางอย่างพี่ท่านยังเดินเท้าเปล่าได้ดีพอกับเขา ฝ่าเท้าหาพอกัน ไปกันได้!

หลวงพี่เดินนำ ก้าวยาวๆ คล้ายไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย หน้าตาสดใสรับอรุณจนคิดว่าถ้าไม่ใช่พระคงจะผิวปากไปพลางเป็นแน่ เด็กชายเดินตามด้วยความไวไม่ยิ่งหย่อน ไม่ว่าจะบุกป่าฝ่าดง หลวงพี่ลั่นนำไปก่อน

มันก็แปลกที่เขาเดินตามแท้ๆ บางคราวแสงอาทิตย์ส่องมาจากเบื้องหลัง เงาของเด็กอย่างเขากลับยืดยาวเลยเงาหลวงพี่ไปราวกับภาพลวงตา

“ว่ากันว่ายักษ์ไม่มีเงา...”

เขาเลิกคิ้ว บ่อยครั้งหลวงพี่มักเล่าอะไรเกี่ยวกับบรรณคดีช่วยเติมสมองเขา คราวนี้จู่ๆ ก็เริ่มอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

“แต่ยักษ์เมื่อมาเกิดในร่างมนุษย์ บางทีก็คงวิวัฒนาการปรับตัวกันบ้าง บางเรื่อง อย่างที่ไม่กะพริบตาก็เป็นกะพริบนานๆ ครั้ง”

เขาเหล่มองซ้ายมองขวา กระตุกมุมปากยิ้มชนิดๆ คิดในใจว่าการกะพริบตาไม่เห็นจำเป็น ไม่เคืองตาแล้วจะไปกะพริบมันทำไม ไม่เห็นมีประโยชน์

เพลาย่ำรุ่งถัดมา...

กลางเดือนสิบสอง ฟ้าสว่างจ้าเป็นพิเศษ หมอกลงยะเยือกเกลี่ยอยู่เหนือยอดหญ้า พวกเขากำลังลงจากคันทนา เปลี่ยนเข้าสู่ทางคนเดินค่อนข้างรกเรื้อ หลวงพี่หยุดก็ก้าวตามติดกระชั้นชิดไม่ทันระวัง เขาจึงเกือบชนหลังอีกฝ่ายเข้า ดีว่าประสาทไวจึงหลบออกข้าง ทันใดก็ได้เห็น...บางอย่างดำมะเมื่อมขวางหน้าเป็นเหตุให้หลวงพี่ต้องหยุด เท้าดวงตัวเขื่องกำลังสยายแผ่พังพานบานร่า ใหญ่กว่าฝ่ามือของผู้ใหญ่ตัวโตๆ เสียอีก

เขาไม่ได้คิดอะไรเลย เวลานั้นสมองว่างเปล่าชาวโพลน มือโยนถุงผ้า

ใส่กับข้าวทิ้ง ปราดเข้าไปเป็นบังหลวงพี่ไว้ ไม่เท่านั้นยังขึ้นไปยังอสรพิษร้าย ที่จ้องมาแฉะหนึ่ง

งูนั้นชะงัก ดิ้นปราดสะบัดเป็นเกลียว เหมือนเชือกที่ซึ่งจอนตึงถูก ตัดฉับจึงติดคลายขนด ลักพักใหญ่จึงค่อยลื่นฤทธิ์ราบคาบลง ก่อนที่เสียง เย็นชาจะดังขึ้นเบื้องหลัง

“ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตต่อหน้าพระ-เจ้า อย่าทำอีก”

“ไม่กลัวโดนมันฉกเอาหรือไง” พุดจบบก็ปรายตา พระรูปนี้กำลังรับ ความช่วยเหลือแท้ๆ ยังกล้ามาดุดาสอน

มือผอมร้งไหล่เด็กชายให้หันกลับไปทั้งตัว ก่อนที่หลวงพี่จะย่อตัว คุกเข่าจนระดับสายตาทออยู่พอดีกัน

“ต้น ฟังนะ หลวงพี่ไม่กลัว เราอยู่หนึ่งๆ เดี่ยวมันก็ไป อีกอย่าง งูก็เป็นตัวแทนของพญานาค นับว่ามีคุณต่อศาสนา” คนพุดถอนใจเพราะถูก สายตาที่ยังแข็งกร้าวมองตอบ “ไอ้ที่ทำเมื่อก็อย่าไปทำต่อหน้าใคร หรือทำ กับใคร โดยเฉพาะ...กับคน” ท้ายประโยคเน้นหนัก

“มันเป็นเดียรรัจจาน แล้วข้าจะบอกให้ ข้าคนทั้งคนไม่จ่ายขนาดนั้น” เสียงตอบแปลกแปร่งซึ่งดังออกจากปากเหมือนไม่ใช่เสียงของตัวเอง ลักนิด

หลวงพี่ถอนใจจุนๆ ขยี้หัวเขาแรงๆ ไม่เอื่อยอะไรอีก ออกเดินนำไป เรียบๆ

ทุกอย่างกลับสู่ปกติ ทุกเช้าก็ตู่หัดตู่เห่เดินดุ่มจากวัดกันไปสองคน ตามทางพิสดารที่เดินไป ที่จริงก็ไม่ได้กับข้าวกับปลามากมายอะไรนักหรอก เพราะชาวบ้านคาดไม่ค่อยถึงว่าวันนี้ไหนเกิดจะมีพระผ่านมาทางนี้ บางทีก็เดินเพลินกลับสายจนหลวงพ่อดำหนิ แต่เขาที่พลอยไปเรียนไม่ทันทำหุดดับ เสมือนยังทิ้งหูของตนไว้ตามนาไร่ที่ก้าวผ่าน

เขาเริ่มหัดทำหน้าที่เหมือนกำลังฟังทั้งที่ไม่ได้ฟัง ภายนอกน่าจะนับว่า สุภาพพอใช้ พยายามเป็นคนดีตามคำหลวงพี่สอน อย่างน้อยเด็กวัดที่ผ่าน

การอบรมใกล้ขีดก็ควรเป็นเด็กดีสักหน่อย อย่าให้โมโหก็แล้วกัน เวลาแบบนี้
นั้นขามักขาดสติ...รู้ตัวอีกทีก็ตอนอารมณ์คลายลงแล้ว จำไม่ได้ว่าทำอะไร
ไปบ้าง ไม่คาดคิดว่าวันหนึ่งมันจะกลายเป็นเรื่องใหญ่

“ทำไมใครๆ ถึงกลัวผม”

ที่ถามไม่ใช่เพราะไม่รู้ เพียงสงสัยว่าหลวงพี่ควรต้องเอะใจ...แม้
ไม่เคยพูดเรื่องนี้กับเขาตรงๆ อยากรู้ อีกฝ่ายจะตอบแบบไหน

“เอ็งก็อย่าเอาแต่จ้องหน้าผู้คนซี” คนตอบหัวเราะเหมือนเป็นเล่น
ก่อนจะหรีเสียงลง “ถึงคิดว่าตัวเองเก่งกว่าใคร ก็ควรเพลๆ ลงบ้าง”

เด็กชายฟังแล้วคลี่ยิ้มในความมืด ปล่อยให้ห้องเงียบอยู่เป็นครู่ยาม
ครุ่นคิดไปถึงเด็กอีกคนที่น่าจะเก่งพอๆ กับตน “หลวงพี่...มีอะไรอยากบอก
ผมรีเปล่า”

“มีอะไรอยากถามไหมเล่า”

“ใครๆ ก็ว่าตอนผมถูกเอามาทิ้งที่วัด หลวงพี่เป็นคนเจอคนแรก”

คนอื่นๆ ในวัดก็น่าจะรู้ความจริง...ถ้าหากว่าเขามีฝาแฝด จากแวตตา
ท่าทีของหลายคนไม่คล้ายถูกลึกลับลึกลับอุดปากให้กลัวจนไม่กล้าพูด ทว่า
ดูเหมือนเรื่องราวเกี่ยวกับเด็กอีกคนได้ถูกกลบเลื่อนไปจากความทรงจำของ
ทุกคนจนหมดสิ้น แต่เขาเชื่อว่าหลวงพี่นั่นมีอะไรแปลกๆ มีบางอย่างคอย
คุ้มครองป้องกัน กระซิบบอกอะไรต่อมีอะไรที่ใครอื่นไม่รู้ ถ้าพี่น้องของเขา
มีตัวตน คนที่อยู่ข้างกายเขาคนนี้จะจะไม่ลืม...แม้ไม่เคยซัก ไม่เคย
เปรยถึงประเด็นที่ว่ามาก่อน แต่คืนนี้มีบางสิ่งเตือนใจให้นึกอยากลองสะกิด
ดูสักที

“มีอะไรที่ยังไม่เคยบอกผมแล้วอยากบอกไหม”

“อยากรู้รี...เจ้าذن” หลวงพี่เว้นจังหวะคล้ายกำลังยิ้มน้อยๆ “เรื่องพ่อ
ที่เอาลูกมาทิ้งไว้ไนวัดกลางดึกนะ”

เด็กชายนินหาน้อยๆ นี้ไม่ใช่สิ่งที่คาดหวัง ไม่ใช่เรื่องราวของฝาแฝด
ของเขา แต่ก็น่าสนใจจนต้องกลืนใจรอ

แล้วเขาก็ได้ฟังเรื่องที่เด็กหกขวบไม่ควรจะได้ฟัง ก็นั่นแหละ หลวงพี่ไม่ค่อยมองเขาเป็นเด็กตามอายุจริงเท่าไร เขาฟังเรื่องที่ตนถูกพ่อแท้ๆ เอามาปล่อยวัดเหมือนหมา ก่อนพ่อจะพาตัวเองไปตกห้องรองคอหักตาย ฟังเงียบๆ หน้าตาเฉย หัวใจแทบไม่รู้สึกรู้สา ทั้งเรื่องที่ว่าเขาเกิดมาก็มีเรื่องแปลกๆ วิปริตตามมาไม่หยุดหย่อน พ่อได้ยื่นกั๊กจะจำได้ว่ามันเคยมีอะไรแบบนั้นเกิดขึ้น

เขากับน้องแค่รำคาญ แค่มิโห่พวกบังอาจรอบตัว ก็เท่านั้น

เด็กชายหนึ่งอันอยู่ในความมืด ตระหนกอยู่แล้วว่าตัวเองเป็นเด็กที่ถูกพ่อแม่ทิ้ง แต่พ่อได้มาฟังซดๆ ความรู้สึกไม่ไวใจในมนุษย์ยิ่งเพิ่มพูนขึ้นเป็นหลายเท่า ไม่ว่าจะอย่างไร หลวงพี่ที่ทาวนอนและเงียบลงแล้วก็ได้ไต่เอ่ยถึงเด็กอีกคน ไม่ลืมนิด สรุปลืมไปแล้วเหมือนคนอื่นๆ หรือว่า...จใจ

มองร่างเปรี้ยวสมส่วนซึ่งนอนตะแคงหันหน้ามาทางนี้ ปกติแล้วหลวงพี่นุ่งห่มจีวรमितติดย่างนุ่งเป็นเกินหน้าพระรูปที่แก่พรรษากว่า แม้ยามหลับก็ยังคงจีวรครบถ้วนทั้งผืน ไม่ได้สวมเพียงอังสะตัวในคล้องไหล่ คราวนี้เกิดจะเป็นภาพแปลกตาที่เครื่องนุ่งห่มหลวมคลาย เผยให้เห็นเส้นลวดลายบางอย่างโผล่มา รอยสักบนแผ่นอกรี ไม่คิดว่าอย่างหลวงพี่ก็นิยมวิสาลักกับเขาด้วย แต่เมื่อบวกกับรอยเจาะตรงตึ่งหูทั้งสองข้าง แต่ก่อนหลวงพี่เองก็อาจจะไม่เบา

หลวงพี่เล่าถึงเรื่องครอบครัวเขาเมื่อครู่ แต่ที่ตัวเองเป็นใครมาจากไหนถึงมาบวชไม่ลืกรั้งตั้งแต่ยังหนุ่ม ดูจะไม่เคยเอ่ยถึงเลย

หรือว่าจะอกหักมา เขาส่ายหน้ากับตนเอง คงฟังป้าแม่ครัวพูดเรื่องละเมิงละครมากไป

หลวงพี่กับการมีความรัก...นี่ภาพไม่ออกเอาจริงๆ

จากนั้นเพียงไม่นานก็เกิดเรื่องใหญ่ ทำเอาเกิดรอยร้าวในใจที่ไม่อาจลบเลือน เขาอาละวาดอยู่หลายวัน เมื่อรู้สติอีกครั้ง สายตาอับข้างดูขยาด

เขยงเขยงขึ้นขึ้นไปอีก

หลวงพี่หายตัวไป!

เมื่ออีกฝ่ายไม่อยู่แล้ววัดนี้ก็แทบจะว่างเปล่า...

โลกใบนี้ก็เหมือนกัน...

ย้อนนึกไปถึงคืนนั้น เขานอนหลับอยู่บนเสื่อผืนเดียวกัน เรียกว่าไม่ห่างตัวหลวงพี่แท้ๆ แต่กลับไม่รู้สึกรู้ว่าฝ่ายนั้นลุกไป ที่แปลกประหลาดตื่นมาตอนเช้าพบว่าไม่มีใครข้างกาย มีเพียงจิวรซึ่งถอดทิ้งไว้ให้ดูต่างหน้า ผืนผ้าที่เริ่มเก่าถูกพับหลายทบวางไว้บนโต๊ะอย่างเรียบร้อย เห็นแล้วใจหายวาบทั้งที่ไม่มีคำลาลักคำ

อาจจะดูเป็นภาพแปลกประหลาด แน่นนอน ไม่มีเสื้อผ้าสำหรับคนใดๆ อยู่ในกุฏินี้ ถึงกับถอดผ้าเดินไปตามทางของตน แปลว่าเลือกที่จะสละแล้วจริงๆ จะไปทำไมไม่บอกกล่าว ไม่มีใครรู้ว่าหลวงพี่ไปไหน คล้ายอีกฝ่ายลึกลับตัวเองหนีกลับบ้าน...แล้วก็ไม่เคยแวะเวียนมาเยี่ยมอีก เหมือนกับวีรร้อนหนีบางอย่างด้วยซ้ำ...อันที่จริงสนิทสนมกันอยู่บ่อยๆ หลวงพี่ควรบอกเขา

เด็กชายหิบบีมืดโกนพับแบบเก่าขึ้นมาพลิกดูความคมกริบของมัน

หลวงพี่มักโกนผมและคิวเป็นประจำทุกวันโกนไม่มีว่างเว้น คล้ายรักชอบให้ใบหน้าตนเกลี้ยงเกลาสะอาดตายิ่งกว่าพระรูปไหนๆ ต่อแต่ใบมีดนี้คงถูกทิ้งร้าง ไม่ต่างจากข้าวของทุกอย่างซึ่งถูกวางไว้เบื้องหลัง ไม่ต่างจากตัวเขา...ถูกทิ้งไว้ที่วัดนี้เพียงลำพัง เด็กชายส่ายหน้าแรงๆ ตวัดพับใบมีดคมเก็บลงจับ ก่อนจะอยากทำอะไรร้ายๆ หาที่ระบายกับอะไรสักสิ่ง

จากนั้นมาก็เหลือแค่ตาเมื่อกที่กล้ำลั้งสอนเขา หรืออาจเรียกได้ว่าดูดำ จับตาดูอยู่ห่างๆ แต่มันไม่เหมือนกัน เขาเองก็ไม่ค่อยเชื่อฟังแกสักเท่าไร ความสัมพันธ์เป็นไปในเชิงคู่กัด เขม่น หมั่นหาเรื่องถกเถียง คัดจ้วงวาจาอีกฝ่าย ทว่าใจหนึ่งก็ยังแอบชอบคุณ อย่างน้อยมีตาชิวระขาวปากกล้ำก็ยังมีดีกว่าไม่มี

กุฏิโถรมๆ ของหลวงพี่ถูกทิ้งร้าง เมื่อไม่มีพระรูปไหนมาอยู่แทน เขา

จึงเข้ายึด แต่ไม่นานไฟก็ถูกตัด คล้ายจะเป็นการไถ่กลายๆ ไม่มีใคร ออกปากว่าเขาควรจะเอาตัวเองไปวางอยู่ตรงไหนในวัด หรือควรเป็นนอก วัด หลังจากเห็นฤทธิ์เดชเขาเข้าไปก็พากันคอบหด แม่ไม่รู้ว่าตัวเองทำอะไรลงไปบ้าง แต่มันคงแย่มากการเสียวเหล่านี้ ยิ่งกระพือให้เรื่องที่เคยลือกันในหมู่ ชาวบ้านโหมหนักกว่าเดิม เรื่องว่าเวลาไม่มีใครตายไร้สาเหตุ หลายครั้งคนพวก นั้นดันมาตายอยู่ใกล้ตัวเขา แม่จะหาหลักฐานอะไรไม่ได้ว่าเขาเกี่ยวข้องกับ การตายอย่างไร

เขาไม่ได้ทำอะไรผิด!

‘หรือว่า อาจทำ...’ เสียงลึกลับแย้งขึ้นในใจ

เอาเถอะ ตอนนั้นไม่อยากจะสนใจใครหน้าไหนทั้งสิ้น จะเป็นจะตายก็ช่างหัว อยากรีมนโลก ไม่อยากแม่แต่ลุกออกไปเรียนด้วยซ้ำ

จนคืนหนึ่ง...เขาจุดเทียนที่ยังพอมิเก็บไว้ ตั้งใจจะเผาตำราเรียน ทั้งหมดที่มี ฉีกมาเผาเล่นที่ละหน้า ระบายอารมณ์

ขณะเผาสมุดการบ้านไปได้สองแผ่น วูบหนึ่ง...ประตูเปิด เทียนริบหรี่ ลงจวนเจียนดับ เด็กชายจ้องมันนิ่งๆ อยู่ครู่ มองพนมเทียนนั้นกลับมา สงบสง่าดังเก่า แต่ตอนนั้นเขาไม่ได้อยู่คนเดียว ใครบางคนเข้ามาอยู่ร่วมห้อง กับเขาด้วย

“สมุดทำมาจากต้นไม้ เอาไว้ใช้เล่าใช้เรียน ไม่ใช่ให้เด็กเหลือขออย่าง เอ็งเด็ดดึงมาเผาเล่น”

“คนแก่หลงยุครู้เรื่องนี้กับเขาด้วย...ตาเผือก” ปากยิ้มทั้งที่ไม่ได้หัน กลับไป

อย่างคาดไม่ถึง ไม่ตะพดเคาะลงที่หัวเขาอย่างเบาๆ ทีหนึ่ง

เด็กชายคำราม หันไปถลึงตาจ้องอย่างเอาเรื่อง มือเล็ยกยกขึ้น กำลัง จะชี้หน้าคนผมขาวเคราขาวจู่จู่อยู่แล้ว เห็นแกมวงไปสองก้าว นัยน์ตาเขา จึงหรี่แสง ค่อยๆ ลดมือลงกำหมัด ตาชิปะขาวเสมองไปทางอื่น พึมพำงึมงำ ในคอคล้ายเรียกสติตนกลับคืน

“พี่เอ็งไม่อยู่แค่นี้ แต่ข้าไม่คิดมาก่อนว่าเด็กกะโหลกหนาหน้ากร้านอย่างเอ็งจะเป็นพวกใจบาง คิดทิ้งชีวิต ให้อุ่นมน่นมันก็ออกจะเก่ง ปานนี้ไม่รู้ออกไปทำอะไรข้างนอก เอ็งไม่รู้หนังสือแล้วจะปึกกล้าออกไปตามมันได้รี”

ขยับจะเถียงว่าไม่เห็นอยากตามหาคนพรรคนั้น แต่สุดท้ายเขาก็ถอนใจ ตาแก่นี้หวังดี มือเล็กจึงเก็บสมุดเข้ากระเป๋าเป็่อยๆ ที่คนบริจาคนำมาให้มาอย่างเสียมิได้

“เดี๋ยวก่อน”

“อะไรอีก ตาเฒ่า”

“การบ้านนะ ทำรึยัง”

“ไม่ทำ ทำไม่เป็น”

“วิชาอะไร”

“งานเกษตร ครูให้ปลูกผักแล้วจดบันทึก ไม่ได้ปลูก เลยไม่ได้จด”

“นั่งลง... ให้อ่าน ข้าจะช่วยมั่ว”

แล้วแกก็สอนเขา คล้ายจะไม่ได้มั่วอย่างปากพูดเสียด้วย เพราะเมื่อไปเทียบกับบันทึกของเพื่อนที่โรงเรียน นับว่าใกล้เคียงจนแทบจะเหมือนเป๊ะ จากนั้นมาตาเฒ่าก็มาหาบ่อยขึ้น คล้ายเวทนาเขาซึ่งถูกหลงพี่ทิ้งไว้คนเดียว คินแล้วคินเล่า ตาแก่ไม่ใช่สอนแค่วิชาเดียว... ทว่าบางวิชาอย่างเล่ม เอ บี ซี กลับถูกปลายไม้ตะพดเขี่ยไปเสียไกล

เขาแอบขำความไว้ท่า รู้อยู่แล้ว ก็แค่อยากแกล้ง โบราณคร่ำครึระดับตาชีปะขาวนะรีจะสอนภาษาฝรั่งได้

พอเริ่มคบหากับตาแก่ก็เกิดรู้สึกขึ้นมาว่าไร ถึงไม่มีเพื่อนวัยเดียวกัน บางทีคุยกับคนแก่ๆ หรือลัทธิกลางคนเป็นต้นไปก็มีเรื่องน่าสนใจให้เรียนรู้ได้ไม่เลว ดังนั้นจึงค่อยยอมเปิดใจรับไมตรีของลุงมา คนชายไส้กรอกหน้าวัด จากที่เคยถ่มทิ้ง คราวนี้เวลาแก่ทักก็ทักกลับบ้าง แบ่งเอาเงินค่าขนมอันน้อยนิดที่ป๊าๆ แม่คร่ำให้ไปซื้อไส้กรอกแกบ้าง กินไปกินมาก็อร่อยดี

แทบไม่มีสารอาหารมีประโยชน์อะไรเลย คงเรียกได้ว่าเป็นของกินชนิดไร้สาร แต่บางทีนี่คงจะเป็นรสชาติของความทรงจำที่ใครเขาพูดกัน เหมือนเมื่อยังเด็กกว่านี้หลวงพี่เคยซื้อให้ เขาน่าจะเคยลิ้มรสไส้กรอกเจ้านี้ แบ่งกันกิน...กับเด็กอีกคนที่หายไป ทว่าครั้นเลียบเคี้ยวตาม ลุงมากลับเลิกคิ้วด้วยสีหน้าว่างเปล่าไม่ต่างกับคนอื่นในวัด

แต่เขาไม่ถามตาแก่ตัวขาวโพลนหัวตื้อนั่นหรือ รู้อยู่ว่าไม่มีวันยอมตอบโดยดี ไม่เช่นนั้นก็คงหลุดออกมาเองบ้างแล้ว เรื่องสำคัญเพียงนี้

แม้ไม่มีเพื่อนวัยเดียวกันเลยสักคน แต่เขามักไปนั่งดูพวกลูกชาวบ้านร้านตลาดเตะบอลกันในสนามเตียนๆ ถัดจากวัดไปสักหน่อย ชอบดูลูกกลมกลิ้งไปทางนั้นทีทางนี้ที โดยไม่ค่อยจะได้เฝ้ามองหน้าคนเตะว่าคนไหนเป็นคนไหน...ต่อเมื่อมีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งลงมาในสนาม ทำให้อดไม่ได้ที่จะย้ายสายตาศั้นไปมอง

ขานี้ไม่เหมือนเขาของเด็กผู้ชาย ไบหนักกลับเกินคาดยิ่งกว่า เป็นเด็กหญิงที่ดูตรงข้ามกับคำว่าสมควรต้องปกป้อง สกปรก ซึ่มุกย่อย สดใสเฮฮา เวลาเมื่อไหร่ก็ทิ้งเตะทั้งเหวี่ยงกำปั้น ปากกัดตีนถีบไม่ยอมแพ้ จิกเนื้อคู่ต่อสู้ตัวโตจนหนังหลุดติดเล็บ ทำเอาพวกมันต้องวิ่งไม่ยอมมือ ไม่ถอดใจ ตีรันเต็มกำลัง เพราะเป็นแบบนี้ถึงได้ชวนเอ็นดูกว่ามนุษย์คนอื่นๆ

แม้นี้กระดาก เขายังสู้สุดส่าห์เข้าไปชวนมันเล่นแบบสงวนท่าที

มันถักเปีย...เขาพลอยเรียกไ้อ้เปียตามคนอื่น

ทั้งเขาทั้งไ้อ้เปียเรียนประถมหนึ่งโรงเรียนวัดริมคลองละแวกนั้นแต่คนละห้อง ตอนเย็นๆ มันชอบนั่งชิงช้าที่แดดสาดเปรี้ยง ไกวช้าบ้างเร็วบ้าง รอแม่มารับ แต่เขาไม่เคยเห็นคนที่มา เห็นแค่ตอนมันวิ่งตุ๊กตุ๊กไปขึ้นรถที่เล่นมาจอดเทียบ

ไ้อ้เปียเป็นคนร่าเริง แต่เพราะจริงไม่เหมือนเด็กผู้หญิง ไ้อ้เย่ง ป. ทำที่ชอบไถเงินเด็กผู้ชายตัวเล็กๆ ก็ยังพาลหมั่นไส้จนมารังแกมันเอาบ่อยๆ... เขามองอยู่ห่างๆ ไม่สบใจ ไม่ชอบใจเอามากๆ

เย็นวันหนึ่ง เด็กชายกำลังทำเวรคนเดียวเพราะเพื่อนหนีไปเตะบอลหมดแล้ว ใจไม่ได้รู้สึกว่าเขาเปรียบ กลับสงบดีเสียอีกครั้งหันทอดตามองจากอาคารเรียนไม้สองชั้นแถวซิงช้า ตรงสนามเด็กเล่นติดคลอง พลันเห็นไอ้โย่งเอามือค้ำหัวไอ้เปียไว้ไม่ให้ไขว่คว้าได้ถึงตัว ไอ้เปียหัวพัดหัวเหวี่ยง คงจะโดนแย่งเงินอีก ได้ยินเสียงมันร้องอย่างกับสะอื้นให้ อาจเจ็บตัวมากแล้วก่อนเขาทันได้หันมาเจอ

ไอ้โย่งลงมือไม่เคยอ้อมแรง และไอ้เปียก็ไม่ยอมใครง่าย ๆ
เขาตุงจนสมองลั่นเปรี้ยว ฟุ้งปราดลงไปเพราะทนไม่ไหว!

...

“มึงชื่ออะไร”

“หือ วอนตายรีโว” ไอ้โย่งที่ยังจับหัวไอ้เปียอยู่หัวเราะ ก่อนจะยอมคลายมือ หันหาเป้าหมายใหม่ที่โผล่มายืนอยู่ใกล้ๆ เมื่อไรไม่รู้ได้ “ชื่อเหมือนพ่อเอ็งมั้ง...โรงเรียนนี้มีไอ้เด็กงั่งที่ไม่รู้จักกูด้วยหรือ เรียกพี่โย่งสิวะ”

คนถูกดำใช้สายตาที่ยิ้มมองมันล่ำราก พลังยกมูมปากขึ้นข้างหนึ่ง ไม่เชิงว่าเป็นยิ้ม

“กฎหมายถึง นี่...”

นิ้วจิ้มไปยังชื่อนามสกุลของมันที่ปักบนเสื้อขาวเจือคราบเหลืองสกปรก ชี้ไล่เรื่อย ลากผ่านอากาศขึ้นไปถึงหน้าผากของคนตัวสูงซึ่งนั่งสนิทลงทั้งกายราวกับถูกกะจั่งจั่ง ระหว่างนั้นก็พึมพำบางอย่างที่ไม่มีใครได้ยิน

ภาพที่คนนอกมองมาคงเห็นเพียงว่าเจ้าโย่งจู่ๆ ก็ผละจากบริเวณซิงช้าไปยังคลอง ก้าวหล่นตุ้มลงไปตรงๆ

สายตาสองคู่มองตาม เด็กชายเสียบ...เด็กหญิงนั้น...ไม่มีใครส่งเสียงสักแอะ

ชาวบ้านลงมหาไอ้โย่งที่จมน้ำหายไปแต่ไม่พบ เจออีกทีกลายเป็นศพติดกอสวะอยู่ท้ายคลอง จากปากคำของเด็กนักเรียนแถวนั้น ล้วนเห็นตรงกันว่าโย่งเดินลงน้ำไปเอง เด็กหญิงผู้ยืนอยู่เป็นพยานใกล้ซัดที่สุดของคู่อริ

ผู้ประจันหน้ายื่นกรานว่าเพื่อนไม่ได้ทำอะไรเจ้าโง่ง ไม่แม่แต่จะโดนตัวเด็กชายเองนี่เงียบเสียส่วนมากตอนถูกชก เพียงบ่นลอยๆ ว่าจำไม่ได้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง

หลวงพี่เคยห้าม เคยสอนให้เขาอยู่สงบๆ เขาก็ทำตามทุกอย่างที่หลวงพี่ว่าถูกว่าดี ไม่เคยขัด แม้ววันนี้คนสอนจะตัดช่องน้อยหายหัวไปไหนแล้วไม่รู้

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เรื่องน่าสงสัยเกิดขึ้นใกล้ตัวเขา มันกลายเป็นฟางเส้นสุดท้ายที่ผู้ใหญ่หลายคนไม่อยากทน คนตายทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่คือคนที่เขาพูดจาด้วยแทบเป็นรายสุดท้ายทั้งนั้น ทว่าทั้งจับมือมาดมก็แล้ว ยังไม่ได้กลิ่น ไม่มีหลักฐานว่าเขาทำผิด ไม่ได้อะไรมากไปกว่าที่ว่า *เขาคือผู้บริสุทธิ์*

วิธีการเช่นชาวบ้านถูกงัดออกมา...

ด้วยไม่มีพ่อแม่คุ้มหัวเหมือนเด็กอื่น เด็กชายจึงถูกลากตัวเข้าร่วมพิธีสวดมนต์ยักษ์ครั้งใหญ่ เพื่อขับไล่อุปมงคลใดๆ ก็ตามที่อาจลึกลงอยู่ในตัวตน

ท่าที่ภายนอก เด็กน้อยดูเยือกเย็น ไม่เป็นเดือดเป็นร้อน ไม่แพ้โบโพธิ์ซึ่งปลิดขี้ทั้งตัวลงอย่างสงบนอกหน้าต่าง ตัดฉับกับบรรยากาศในศาลาสวดอีกทีก็ คล้ายถูกจับเขย่า ลั่นคลอนด้วยลำเนียงสวดกระชั้นบีบคั้นประสาทจนบางคนลุกขึ้นเต้นผาง บ้างก็ลงไปนอนเลื้อยทुरนทुरาย เป็นพญามาร เป็นลิงค่าง นาคา...

สารพัดจะสำแดง หรือแสดง?

สายตาของเด็กชายมองข้ามภาพจอมปลอมตรงหน้าไป เห็นว่าก็พอจะมีของจริงอยู่บ้าง แค่อันหนึ่ง ผู้หลักผู้ใหญ่ที่มานั่งจับจ้องเขา ครั้นเห็นไม่ออกอาการแม้นยามน้ำมนต์ซัดเข้าหน้าก็พากันกระซิบกระซาบสิ่งๆ ทั้งที่มีอประนมค้ำต่างบัวบูชา

จิวรเหลือองน้ำตาลดั่งแก่นขนุนเคลื่อนมาปะเย็บไหวอยู่เบื้องหน้า

เด็กชายงอไปเห็นบาตรน้ำมนต์ถูกยึดเยียดมา ศิษย์วัดอีกคนถลาเข้าประกบหลังเขา น้ำในบาตรไม้ดำทะมึนถูกกรอกเข้าปาก ปกติวิธีเช่นนี้มีไว้ให้ผู้คลุ้มคลั่งอาละวาดระงับอาการ แต่กลับกัน รวากับมือนั้นหมายใช้น้ำมนต์ทำให้เขาร้อนรุ่มสำแดงเดชออกมาให้จงได้ ทว่าเด็กชายยังเฉย ไม่เท่านั้นยังก้มหน้ากระเดือกน้ำเข้าไปจนก่อนบาตรอย่างกับกระหายเสียดเต็มประดา อีกแล้วอีกเล่า ก่อนงอขึ้นจากชั้น

“จะให้อาบเลยไหม” ถามเสียงเย็น ตาจ้องตาลวงพ้อที่ตะลึงค้างปล่อยบาตรไม้ร่วงโผล่จากมือ ภาชนะบรรจุน้ำมนต์พลันแตกกระจายเป็นลึบเสียงเหมือนเจอแรงที่มองไม่เห็นกระทำ

ท่ามกลางความอลหม่าน เสียงสวดไม่หยุดตลอดประทัดระเบิดเป็นดับดังหนวกหู ผู้คนอะอะออกท่าว่า

เขาลุกขึ้นดำเนินไป ไม่ใส่ใจคำตะคอกเป็นจิ้งหะกระชั้นขึ้นเรื่อยๆ ยันต์แดงของท้าวเวสสุวรรณผืนหนึ่งปลิวพลิวลงมาจากที่ผูกไว้กับสายสิญจน์ระนาบเหนือขึ้นไป มือเล็กคว้าจับมันเอาไว้ได้ จดเข้ากับหน้าผาก ยกมูมปากประหนึ่งจะขอสุมต่อสหายผู้เป็นใหญ่ในหมู่จตุโลกบาล... ท่านท้าวมีหน้าที่คุณงาน จำกัดยักษ์มารลัมภเวสีให้อยู่ในที่ทาง

แต่เขาไม่ใช่ตนที่จะอยู่ใต้อาณัติใคร

เด็กชายเก็บผ้าแดงเข้ากระเป่าเสื้อ ก้าวไปหยุดอยู่เบื้องหน้าร่างเล็กบนเก้าอี้ซึ่งกำลังสั่นกระตุก... ใ้เอียงไม่ได้เข้าร่วมพิธี มันเพียงมานั่งรอมารดาอยู่รอบนอก

เขาค้อมตัว แตะปลายนิ้วชี้เข้ากับหน้าผากของร่างจ้อย ยิ้มคล้ายเสยะเขี้ยวขาว

“อย่าเพิ่งทิ้งเข้าไปไหน ให้อเพื่อนยาก... อยู่สนุกด้วยกันก่อน”

เสียงสวดกำลังราลง ทว่าตัวอะไรต่อมิอะไรที่เบื้องหลังยิ่งพากันโห่ฮาขรม จิตพวกมันรวมกันพุ่งตรงมายังเขา จับไม่ถูกว่าเผ่าไหนพันธุ์ไหน เขาผลจากสหายร่างเล็กที่สงบลงแล้ว หมุนตัวกลับไปถลิ่งตาโพลง วูบหนึ่ง

สายตามนุษย์หลายคู่คล้ายจะเห็นลายกระหนกเลื่อมพรายบนหน้า ทั้งเขี้ยว
 ลวงตาเยี่ยงพญายักษ์ เด็กชายง้างเท้า ยกบาทข้างหนึ่งกระที่บพื้นหนักๆ
 ดัง **ตึง!**

เมื่อนั้น ทุกผู้ที่ออกท่าว่าของขึ้นพลันชะงักติดกลับ หงายหลังจำเ้า
 บ้างทรุดล้มสลบเหมือดกะทันหัน

ทั้งงานเสียบกริบ แม่แต่ลมที่ไกวใบโพธิ์นอกศาลาให้เหวออยู่กราวๆ ก็
 คล้ายจะหยุดนิ่งลง

ครั้นพ่วงดูให้ดี เด็กชายจึงเห็น...ใต้ต้นไม้ใหญ่ ตาเผือกยื่นถ่มมึงทิ้ง
 ส่งสายตาปราม ทั้งยกไม้เท้าคองอ้อมมายังเขาที่อยู่ห่างเป็นโยชน์ ก็มีแค่แก
 นั้นแหละที่มองเขาเป็นเด็ก แต่เขาไม่ได้รู้สึกแบบนั้น จึงยกนิ้วชี้หน้ากลับ
 อย่างไม่กลัวเกรง สุดท้ายผู้ครองผ้าขาวจึงสำหวั เมื่อหนีไปถ่มน้ำหมาก
 ลงพื้น เดินเขยกพาร่างคุ่มงอหายวับเข้าไปในต้นโพธิ์

...โพธิ์ใหญ่ ซึ่งเป็นบ้านของแกตลอดมา!

คืนนั้น เขาเฝ้าครุ่นคิดถึงกิริยาคล้ายสิ้นหวังของตาชีปะขาวเฒ่าซึ่ง
 รักษาอยู่ยังโพธิ์เผือก ตลอดมาคนที่มองเห็นแกก็มีแค่ตัวเด็กชายเองกับ
 หลวงพี่เท่านั้น แต่ไม่ว่าคราวใดได้ยินนามชีปะขาวที่เล่าลือกันมาแต่โบราณ
 ทั้งพระทั้งเณรเป็นต้องกลัว เวลาใครทำอะไรไม่เหมาะสม ตาเผือกยังคงซัด
 กระโถนน้ำหมากปลิวใส่มาแล้วด้วยซ้ำ บางทีก็บันดาลลมเกรี้ยวกราดจน
 ต้นโพธิ์ไหวรากับกิ่งก้านจะหักโค่น เรื่องที่เขาทำวันนี้แกไม่พอใจ เขาเองก็
 ไม่พอใจ เรียกว่าสุดจะทนทานแล้วกับสิ่งรอบกาย

ตกตึกสงัด เขาซึ่งกำลังเคลิ้มๆ อยู่บนเสื่อรู้สึกถึงตีนหนักๆ หลายคู่
 ย่ำขึ้นเรือน ประตูถูกถีบเปิดปัง ผืนเสื่อที่นอนอยู่ถูกตัวตั้งขึ้นคลุมร่าง อึดใจ
 นั้น...ไม้หลายท่อนหวดกระหน่ำลงมา

“เอามันให้ตาย ไอ้เด็กผีท่า!”

เสียงที่ได้ยินครั้งเดียวเฝื่อนานศพก็จำได้ติดหู นักเลงคนนี้เป็นพ่อของ

ไอล็อง วันนั้นมันเมาอละวาด ลำแดงความกักขฬะไม่ต่างจากลูกชาย
นอกจากนั้นคงมีมือของโยมลุงโยมน้าอีกหลายคนที่ยิงซังหัวนระเวงเขา ค่าที่
คนใกล้ตัวพวกมันมาตายตกอยู่ใกล้เขา

ตาเผือก...ไม่เห็นมาเตือนมาบอก

หรือว่าแกเองก็ไม่ได้ห่วงเขาจริงๆ เห็นเขาเป็นภาระดีอรัน

เด็กชายไม่ได้ตื่น ไม่ได้ร้อง ไม่ส่งเสียงแม่ลักแอะ นอนนิ่งไม่ไหวติง
ให้พวกมันหลงดีใจลักซัวแวว่าได้สมใจกับการมาเอาชีวิตเขา

“เฮ้ย เด็กเปรต! ทำไมมันไม่บับไม่แตกตรงไหนเลยวะ” คนหนึ่งสบถ
สำรากหลังจากเลิกเลื้อออกชมผลงาน “จะว่าดีก็ดี ไม่ต้องเซ็ดรอยเลือด แต่
แปลกฉิบหาย”

“มันก็ไม่หายใจแล้วนี่” เสียงคุ่นๆ ว่าพลงหายใจหอบ ด้วยความที่
ลงแรงไม่ยั้ง

เสียงนี้...เป็นเสียงลุงมา คนชายไส้กรอกที่ทำท้าวเอ็นดูเขา

เพิ่งรู้ว่าในใจก็นึกหวาดระเวง อยากให้เขาตายจนถึงขนาดเข้าร่วม
วง

พวกแหวกแย่งกันดูตั้งใจใช้ไฟฉายส่องหน้าให้แน่ใจ แต่ยิ่งดูก็ยิ่ง
อุทาน

“หรือเด็กนี่มันไม่ใช่คนอย่างที่ลือกันจริงๆ”

“ก็ไม่ใช่ละสิวะ ข้าว่าเหมือนมันกำลังหลับสบายมากกว่า”

“เออ! ให้แหม่งไปหลับต่อในหลุมแล้วกัน”

เลื้อถูกหลายมือหามหัวเหวี่ยงลงพื้นเรือนแล้วอุ้มไปต่อ เด็กชายรู้สึก
ได้ว่าทั้งร่างทั้งเลื้อถูกมัดจนแน่นด้วยโซ่แล้วทิ้งปลักลงสู่กันหลุมเย็นๆ โซ่นี้
มีอาคม...ทั้งบางสิ่งซึ่งสิงสู่ในดินยังบอกเขา นี่เป็นดินป่าช้า มีคนตายอยู่
มากโขทอดกายเป็นเพื่อน เขาหลับตาลงพัก ล้าระอากับเหล่ามนุษย์ ก็แค
รออีกนิด แต่ไม่คิดจะอยู่เป็นเพื่อนตายกับพวกสัมภเวสีแถวนี้หรอก

ก็เหมือนฝันร้ายอีกตื่นหนึ่ง

ตอนสาย เขาตะกายแหวกดินขึ้นมาจากหลุม แต่ไม่ได้เดินย้อนกลับไปตามทางที่คุ้นเคย รู้สึกหิว สองขาพาตัวไปยังทิศที่ไม่เคยเหยียบ ไปเรื่อยๆ คงจะข้ามมาถึงละแวกที่ไม่มีใครรู้จักเขาแล้ว บ้านเรือนดูไม่คุ้นตา เจออะไรก็กิน ตกค่ำไหนก็นอนนั่นหลายวันหลายคืน เขาเรียนรู้ที่จะหน้าด้าน ก้าวเข้าไปขอส่วนแบ่งข้าวเหลือจากหมากที่กำลังคั่วเศษชยะ พวกมันคือเจ้าถิ่นอยู่มาก่อน จึงต้องให้เกียรติกันสักหน่อย ทว่าผลที่ตามมากลับเป็นฝูงหมาหางจุกตุต กลัวหงอแผ่นแผ่น หม่าจรจัดก็ไม่อยากเป็นเพื่อนกับเขาเช่นกัน

หวนคิดถึงเพื่อนที่ตนเคยมี รอยยิ้มอารมณ์ดีของคนในผ้าเหลืองที่วันดีคืนดีก็สอนให้ทำอะไรแผลงๆ แล้วตบอกบ๊าบ บอกว่าเชื่อหลวงพี่เถอะ หลวงพี่เคยทำมาก่อน

แต่ส่วนมากหลวงพี่มักสอนให้เขาเป็นเด็กดี

เขาก็อยากดีจะแย่...เสียดแต่ไม่โง่งาย เวลาไม่หมักทำเรื่องไปไม่รู้ตัว เรื่องไฉ่โย่งเขาไม่ได้โกหก อย่างน้อยก็ครั้งหนึ่ง จำไม่ได้จริงๆ ว่ากระทำอย่างไรลงไปกับมัน

แต่อีกครั้งเขารู้ ตัวเองเป็นคนทำ...

ไฉ่เปียอาจนึกสงสัย แต่มันไม่มีวันปริปากบอกใคร แกมไม่เคยเอ่ยถาม เพราะมันรู้ว่าเขาเป็นพวกไม่ชอบพูดมาก อีกอย่างมันก็คงเชื่อตามที่ตาเห็นว่าเด็กโย่งนั้นเดินลงคลองไปเอง ไม่ว่าจะอย่างไรก็คงไม่ได้เจอไฉ่เปียอีก ไม่คิดจะเสวนาหน้าไปหาด้วยซ้ำ บ้านมันดูพอมีฐานะอยู่หรือก ซีวิตจากนี้คงไม่มีอะไรน่าห่วง

บางทีน่าจะจริงอย่างไครๆ ว่า คนที่เข้าไปใกล้เขามากช่วย เขาไม่ยอมให้มันอายุสั้น

“ขอให้เอ็งมีชีวิตที่ดี”

เย็นนั้นเด็กชายเอนกายยังศาลาทำน้าของวัดแปลกถิ่น นี่เป็นแม่น้ำเจ้าพระยา หูหกรากว่าคลองติดโรงเรียนตั้งมาก แดดโพล้เพล้สาดจับจนแผ่นน้ำเต็มทองระยับ เสียงนกกำลังกลับรังกู่ก้องหากัน ตั้งแต่โตมาไม่ว่า

อะไรก็ทำร้ายเขาไม่ได้ แม่สัมผัสรู้ว่าตอนไหนร้อน ตอนไหนหนาว ก็ไม่ได้หนาวตามไป หนาวคล้ายไม่รู้สึกลึก

ครั้นยกมือขวามือขึ้นมอง ว่างเปล่า เห็นเพียงรอยสกปรก แต่เขามักจับแปลบกลางฝ่ามืออยู่เสมอ เด็กชายกำมือ ไม่หนาว แต่ลมคราวนี้กลับทำให้ขนลุก น้ำตาคลอ...ตาหรือลง ทอดมองตะวันกำลังลับท่ามกลางฟ้าเรือ หลากสีปะปน

ที่ริมเจ้าพระยานี้คล้ายเชื่อมโยงอดีตกับปัจจุบัน เสมือนครั้งหนึ่งยังมีเพลงขลุ่ยของใครบางคนผิวแผ่วแว่วลอยมา

‘ยามนภาคล้ำไปใกล้ค่ำ ยินเสียงร่ำคำบอก เจ้าช่อไม้ดอกเอ๋ย...
เจ้าดอกขจร นกขมิ้นเหลืองอ่อน...ค่ำแล้วจะนอนไหนเอ๋ย...’^๑

^๑ “นกขมิ้น” เป็นเพลงทำนองไทยเดิมจังหวะสองชั้น แต่งขึ้นในสมัยกรุงศรีอยุธยา ใน พ.ศ. ๒๕๐๗ ครูพยนต์ มุกดา ได้ประพันธ์เนื้อร้องขึ้นใหม่